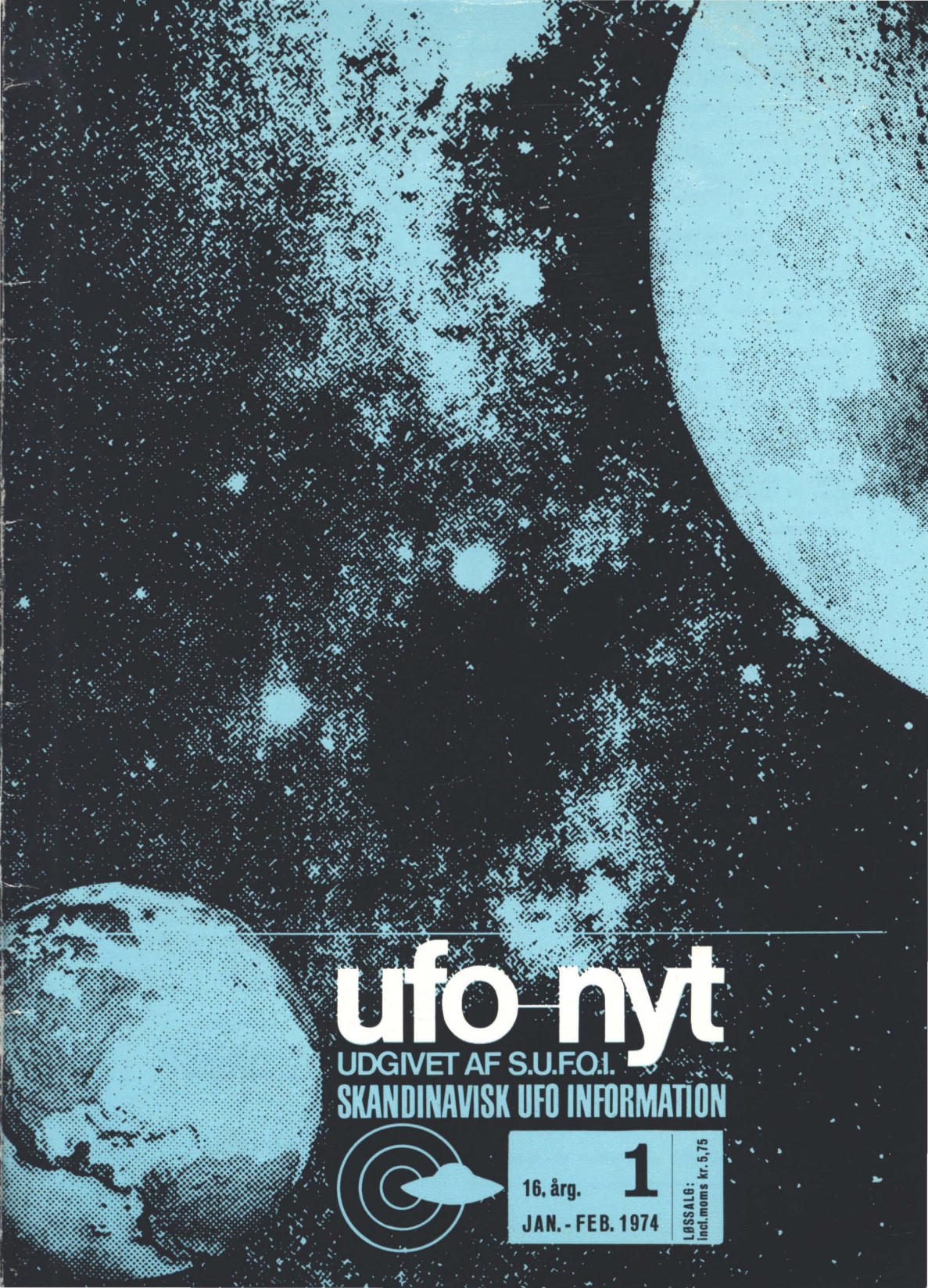

ufo nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.
SKANDINAVISK UFO INFORMATION

16. årg.

1

JAN. - FEB. 1974

LØSSALG:
incl.moms kr. 5,75

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOI er en selvejende institution, der har til formål at udbrede kendskabet til UFO'er – uidentificerede flyvende objekter – ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed, samt at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne.

SUFOI ledes af

Forretningsudvalget samt Repræsentantskabet

Forretningsudvalget består af syv medlemmer og vælges af repræsentantskabet. Forretningsudvalget forestår den daglige ledelse af SUFOI.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i „UFO-NYT“ offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

FORRETNINGSUDVALGET

Formand: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

Kasserer: Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34.

Sekretær: Walkie-Talkie central og alarmeringstjeneste: Xavier P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm, tlf. (01) 86 16 77.

Repræsentant for UFO-NYT: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Udvalgsmedlem: Peter A. Hansen, Erica-parken 61, 2. sal, 2820 Gentofte, tlf. 67 08 93.

Udvalgsmedlem: Erik Benny Johansen, Bækgården 16, 2620 Albertslund, tlf. (01) 64 16 01.

Udvalgsmedlem: Finn Nielsen, Absalonsvænget 1, Ramsømagle 4621 Gadstrup, tlf. (03) 39 04 51.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 35,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. 11 77 25; det kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet.

Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus.

Næste nr. af UFO-NYT udkommer 10. april.

REPRÆSENTANTSKABET – UFO-NYT

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, (adresse: se under forretningsudvalg).

Redaktionssekretær: Fl. Ahrenkiel, Niels Bohrs Allé 12, 2860 Søborg.

SUFOI's REGNSKABSKONTOR: (giro 11 77 25) Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34.

SUFOI's EKSPEDITION:

Erik Benny Johansen, Bækgården 16, 2620 Albertslund, tlf. (01) 64 16 01.

SUFOI's RAPPORTCENTRAL:

Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOI's EFTERFORSKNINGSAFDELING –

Repræsentant for Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Duegård, Volshave, 4920 Sølsted, tlf. (03) 94 11 69.

INFORMATIONSAFDELINGEN:

Peter A. Hansen, Erica-parken 61, 2. sal, 2820 Gentofte, tlf. (01) 67 08 93.

SUFOI's FOREDRAGSAFDELING –

Repræsentant for København: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

SUFOI's ARKIV og UDKLIPSCENTRAL:

Stig Holst Christiansen, Norgesvej 11 C, st., vær. 2, 2800 Kgs. Lyngby.

FOTOAFDELING:

Knud Dyring Pedersen, Ordrupdalvej 30, 2920 Charlottenlund.

Repræsentant for Sjælland: Finn Nielsen, (adresse: se under forretningsudvalg).

Repræsentant for Fyn: Frank Lerbæk, Sandalsvænget 17, 5700 Svdbg., tlf. (09) 21 58 44

Repræsentant for Nordjylland: John Juhler, Nørholmsvej 313, 9000 Ålborg.

Repræsentant for Midtjylland (8000-området): Ole J. Knudsen, Hægh Guldbergsgade 51, 8000 Århus C, tlf. (06) 13 20 54.

Repræsentant for Sønderjylland: Kai E. Møller, Felsted Vestermark, 6200 Aabenraa, tlf. (04) 68 51 50.

Repræsentant for Norge: Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N – 5030 Landås, tlf. (05) 28 01 26.

Foreningen UFO-Bergen Rapportcentral, tlf. (05) 28 01 26.

Artikler fra UFO-NYT må kun gengives med tydelig kildeangivelse: UFO-NYT – Skandinavisk UFO Information. Reg. nr. 3148/3149.

INDEHOLDER bl. a.

Leder (Der er gang i sagerne)	1
Observationer	5
Ufologi (Hvad driver UFO'erne)	11
Verdensbillede under forvandling	19
Rapportthjørnet	22
Scandi-hjørnet	28
Medlemsorientering	33
Sir George Grey's utrolige rejser	35
Videnskab og rumfart	38
Nyt for UFO-interesserede	40

Der er gang i sagerne

Iver O. Kjems

En astronaut taler ud

Astronauten er en af vor tids helteskikkelser. Det, en astronaut udtaler, vil i vide, folkelige kredse blive betragtet som lov. Der er derfor god grund til at glæde sig over, at en så kendt skikkelse som den amerikanske astronaut Gordon Cooper, (der jo, som alle de øvrige astronauter har en særdeles omfattende videnskabelig uddannelse bag sig) har udtalt sig positivt om UFOer. Vi iler med at viderebringe hans udtalelser, som vi har fundet i den norske avis „Nordlands Framtid“, Bodö, fra 25. juli 1973.

(NPS) – – „Jeg tror, der er stor sandsynlighed for, at mennesker vil blive nødt til at slå sig ned på andre planeter“, udtaler den 46 år gamle astronaut Gordon Cooper, – „for vi har simpelt hen snart ikke plads her. Enten må vi finde nye verdener – og der er i tusindvis af mulige planeter, som har den temperatur og atmosfære, som vi behøver – eller også må vi indskrænke verdens befolkning drastisk.“ Cooper siger, at han gennem sin hobby, arkæologi, har dannet sig den mening, at UFOer, under intelligent kontrol, har besøgt vor planet for tusinder af år siden.

„For et par år siden var jeg på en ekspedition i Sydamerika“, siger Cooper, „og der fandt vi resterne af en 5.000 år gammel civilisation. De genstande, vi fandt, tydede på, at civilisationen var temmelig højt udviklet. De brugte de samme symboler, tegn, vaser, og udskæringer, som deres samtidige i det gamle Ægypten.

Disse fund i Sydamerika viser, at gamle civilisationer som Ægyptens nødvendigvis må have haft kendskab til de amerikanske kontinenter. Hvordan skal man ellers kunne forklare ligheden mellem to kulturer, som befinder sig på hver sin side af et verdenshav?“ spørger Cooper. „Selv dengang må folk have rejst rundt i verden.“

„Men de havde ikke navigationsinstrumenter; og det, vi ved om deres både viser, at de ikke var i stand til at krydse havene. Derfor bliver min konklusion, at navigatører fra det ydre rum har bevæget sig frit omkring i verden“, fortsætter Cooper, og mener derigennem at kunne forklare, hvordan der opstod kontakt mellem de forskellige kulturer.

Men han undgik at udtale sig om, hvorvidt disse „navigatører“ fragtede menneskene frem og tilbage i verden eller om de bare førte informationer fra den ene del af verden til den anden.

Coopers teorier falder sammen med dem, der er fremsat af Erich von Däniken. Hans teorier går som bekendt ud på, at intelligensvæsener besøgte eller beboede Jorden, længe før mennesket nåede noget særlig højt udviklet stadium.

„Dette er i hvert fald en af de mest logiske forklaringer på gamle, højtstående civilisationer“, siger Cooper. „Forskerne har dokumenteret, at disse kulturer kun går nogle få tusinde år tilbage i tiden. Men hvordan kan vi vide, om ikke vor civilisation var yderst avanceret for mange millioner år siden, og så forsvandt af en eller anden grund?

Hvis UFOer fra andre verdener, bemandet med intelligensvæsener, landede på vor planet for millioner af år siden, kan det samme så ikke også ske i dag?

Folk har set flyvende tallerkener, og i mange tilfælde er dette blevet bekræftet af radar. Det er latterligt at påstå, at de ikke eksisterer.

Cooper siger, at når mennesket omsider udsøger sig andre planeter at bo på, så de kan lette presset på den overbefolkede Jord, er det slet ikke usandsynligt, at det opdager, at det ikke er alene, når det kommer derud.

IOKj

Schmitt, som er uddannet geolog, er i Norge blandt andet for at besøge venner på Hareid i Sunnmøre. Han fik i sin tid et Fulbright-stipendium til at studere i Norge, og han studerede på Universitetet i Oslo i 1957-58. Herunder var han seks uger i Hareidlandet og undersøgte bjergarterne dér. Han kom tilbage i 1960 og var da seks måneder i Hareid. Dette feltarbejde var det, han tog doktortrad på ved Harvard-universitetet i 1964.

„... Jeg er inviteret hertil af Norsk Geologisk Selskab, som også har udnævnt mig til (æres?) medlem, og skal rejse rundt og holde foredrag på universiteterne...“

/IOKj

- og endnu en astronaut

MÅNEFARER TROR PÅ LIV I VERDENSRUMMET

Under denne overskrift bringer den norske avis „Hordaland Folkeblad“ (Norheimsund) fra d. 5. oktober 1973 en artikel, der begynder således:

„- Jeg kan ikke sige, om der er liv på de andre planeter i vort solsystem; men at der er liv andre steder i verdensrummet - det tror jeg helt sikkert,“ siger astronauten dr. Harrison H. Schmidt til Gula Tidende.

„Hvilken slags liv; er det mennesker som vi?“

„Måske er det, og måske er de ikke helt som vi. I hvert fald tror jeg, at der er højt udviklet liv andre steder end på Jorden.“

„Har du iagttaget (vore borti?) UFOer?“

„Jeg har ikke selv set nogle, hverken på Jorden, i verdensrummet med Apollo 17 eller på Månen. Men jeg har hørt meget om dem, og folk hævder at have set UFOer. Og jeg har efterhånden lært mig ikke at være dogmatisk, så jeg tror gerne, at UFOer eksisterer,“ siger han.

- Uden at ville vove sig ind i behagelige, men håbløse profeti-drømmerier om UFO-problemets snarlige opklaring, kan man i det hele taget godt, som UFO-interesseret, gå og glæde sig lidt over, at aviserne ind imellem bringer opmuntrende læsning. Der har i de senere måneder været adskillige eksempler på, at der efterhånden er mange, der tør udtale sig positivt om emnerne „UFOer“ og „Liv i Universet“.

Blandt andre aviser kunne *Ringkjøbing Amts Dagblad* d. 28. september meddele sine læsere, at også en jugoslavisk oberst anerkendte UFOernes eksistens - selv om han har en forbløffende forklaring på fænomenet:

Er UFOer led i psykologisk krigsførelse

En jugoslavisk oberst hævder, at fænomenet flyvende tallerkener er et nyt strategisk våben, som med flid anvendes af forskellige landes væbnede styrker for at opskræmme befolkningen i form af film, der indspilles med velvillig støtte fra militæret.

I militærets tidsskrift „Narodna Armij“ skriver oberst Stjepan Korda, at de flyvende tallerkener relativt let kan fremstilles af lette plasticmaterialer i form af ovale dobbelttallerkener fyldt med helium eller andre lette gasarter.

I militærsproget går de under navnet „Automatisk Flyvende Balloner“ i østlandene, mens de i Vesten benævnes Uidentificerede Flyvende Objekter (UFO'er).

Oberst Korda skriver, at de mange steder har været anvendt i årevis af militæret, som udnytter disse mystiske objekter til psykologisk krigsførelse for at opretholde den illusion, at vor klode holdes under observation og trues af andre planeter.

Oberst Korda hævder, at militæret i mange lande giver reelle tilskud til film, nyhedsartikler, bøger og tegneserier, der beskæftiger sig med „disse himmelrummets mystiske væsener“.

(Klip fra en anden jysk avis i samme periode.)

– Selv om oberst Korda nok kan få lidt svært ved at forklare UFO'er, observeret før 1930'erne, som plastic, er hans sidste påstand måske ikke så tosset. Når man ser, at tegneseriehelte ustandselig besøger beboede fremmede planeter osv., kan man godt få en mistanke om, at disse tendenser opmuntreres!

– Er vi efterkommere af forhistoriske rumfarere? Dette drøfter to britiske biologer i fuldt alvor. Læs her, hvad redaktør Kaj Robert Svendsen i sin rubrik „ny viden – ny teknik“ bringer ud til „Politiken“s læsere:

Et rumskib bragte liv til Jorden

Topforskernes besnærende teori

Gud skabte ikke livet på Jorden. Det sammenstykkede heller ikke sig selv som boller på urhavets suppe, hvad udviklingstilhængerens livsopskrift lyder på. Nej, det kom flyvende hertil som mikroorganismer i en teknisk højt avanceret rumkapsel.

Den blev i sin tid pakket og afsendt af en intelligent civilisation et eller andet sted i vor Mælkevej. Jordklodens podning med liv skulle afføde et nyt intelligenssamfund, hvad sådan set må siges at være blevet tilfældet.

To verdenskendte britiske biologer, nobelpristageren Francis Crick og Leslie Orgel, forestiller sig denne start på livet. De kalder teorien for akkurat lige så holdbar som de mere gængse. De bygger videre på den svenske kemiker, Svante Arrhenius' ide fra århun-

dredskiftet om, at livet skulle være kommet hertil som flygende bakteriesporer fra en anden planet. Ideen blev siden revideret derhen, at bakterierne havde ladet sig transportere af meteoror. Men at vor klode skulle være blevet ramt af en tilfældig, interplanetarisk infektion er helt usandsynligt, siger Crick og Orgel. De gør sig i tidsskriftet *Icarus* dybsindige betragtninger over, hvilken styrende hånd der må have stået bag.

Vor Mælkevej er omkring 13 milliarder år gammel. Tidsrammen er bred nok til, at to generationer af intelligenssamfund har kunnet udvikle sig – med vor som den sidste. For en 'moder-civilisation', der ser en opgave i at sende livsaflæggere til kloder, som ser gæstfrie ud, er det oplagt at skibe mikroorganismer af sted. De er små og hårdføre og stiller beskedne næringskrav ved ankomsten. Blågrønne alger f. eks. kan leve af kultveilt, vand og solskin. Pakker man dem ned i frysetørret tilstand, klarer de en rumrejse af helt op til en million års varighed.

Tyder noget på, at vi er efterkommere efter sådanne forhistoriske rumfarere? Biologer finder det mystisk, at alle kendte livsformer overfører arveanlæg fra den ene generation til den næste under brug af samme biokemiske princip, arvets såkaldte kodelinje. Flere løsninger på det problem må være fun-

det, da liv opstod her og der i Jordens urtesuppe. Mystikken hæves, hvis alt liv er spiret frem af tilrejsende 'frø'. Så er det også mærkeligt, at et metal som molybdæn er uundværligt for så mange livsfunktioner. Det findes der nemlig ikke ret meget af på vor jord. Det taler for, at livet opstod, hvor molybdæn er meget mere almindeligt.

Politiken, d. 30. aug. 1973.

– Men også fra Sovjet har man spændende ting at berette. Den 17. oktober skriver BT:

Vil fremmed klode have kontakt med os

Sovjetiske videnskabsmænd har opfanget radiosignaler, der kan stamme fra en teknisk højt udviklet civilisation et eller andet sted i verdensrummet, meddelte det officielle sovjetiske nyhedsbureau Tass i går.

Signalerne, der aldrig tidligere er blevet hørt, indløb med regelmæssige mellemrum i få minutter, og blev gentaget flere gange i løbet af dagen.

Fire steder

Rumsignalerne opfangedes fire forskellige steder i Sovjetunionen, hvilket udelukker, at der kan være tale om lokale atmosfæriske forstyrrelser.

Professor Samuel Kaplan ved Gorkij-instituttet, hvor signalerne først blev opfanget siger imidlertid, at det endnu er for tidligt at fastslå, om de stammer fra naturlige eller kunstige kilder.

År at tyde

– De kommer måske fra atmosfærens øverste lag, men det kan ikke udelukkes, at de er udsendt af en teknisk højt udviklet civilisation et eller andet sted i verdensrummet siger professoren. Det eneste, der i øjeblikket kan

siges med sikkerhed er, at de ikke stammer fra satellitter, opsendt fra Jorden.

Over 30 sovjetiske videnskabsmænd er blevet sat til at studere radiosignalerne. Det kan vare år, før de dechiffreres – hvis de altså stammer fra intelligensvæsner ude i verdensrummet.

E. S.

I denne anledning udtaler magister Asger Lundbak til *Aktuelt*:

Send primtal

– Signalerne kan stamme fra en hurtigt roterende stjernetype, der blev opdaget i 1960'erne. Men de kan også komme fra en anden civilisation, siger Asger Lundbak.

Mindst 20 lysår borte

De nærmeste kloder, der kan opfylde betingelserne for civilisationer, er ca. 20 lysår borte. Kloder i den afstand vil et menneske aldrig kunne nå på rejse, men muligvis pr. radiokontakt.

Spørgsmålet bliver da, hvordan vi med signaler meddeler, at vi er en civilisation, der sender signaler, der klart adskiller sig fra andre fænomener i rummet. Vi har intet sprog at meddele os på, men primtallene – tal, der kun kan divideres med et og tallet selv – kan bruges. Det er bl. a. tallene tre, fem syv, elleve.

Sender vi et antal impulser, der er to primtal ganget med hinanden, har vi håb om, at en eventuel modtager kan finde ud af, at antallet af impulser består af to primtal ganget med hinanden. Det giver igen mulighed for at konstruere et kvadrat, med det ene primantal impulser på den ene led i en rektangel, og med den anden side af det andet primtals enheder.

Med andre ord: Meddele, at impulserne ikke er nogen tilfældighed.

Et sådant radiobudskab vil altså i bedste fald være 20 år undervejs med en hastighed på 300.000 kilometer i sekundet.

Ved at bruge primtal sikrer vi os, at tal-lene passer i ethvert talsystem. Måske bruger en anden civilisation ikke vort 10-talsystem, men et helt andet. I alle tilfælde vil prim-tallene give en mulighed for kontakt.

Vi når næppe andre civilisationer

Hvis et rumskib skulle rejse med 300.000 kilometer i sekundet, ville det være flere år

om at nå op på den hastighed. Ved sammen-stød med partikler i rummet ville rumskibet blive så ophedet, at det ikke ville kunne bruges til bemandede rumrejser. Derfor lig-ger disse mulige civilisationer så langt borte, at der ikke er nogen sandsynlighed for, et menneske nogen sinde når frem til dem.

leif-h

Aktuelt, 19. oktober 1973.

OBSERVATIONER:

Pascagoula-tilfældet

Vi lovede i sidste nummer, at vi så hurtig-t som muligt ville bringe yderligere oplysninger om den spændende „hyp-nose-sag“ (– ikke hyponose, som der kom til at stå i overskriften; undskyld!) Fra APRO – der jo sørgede for, at de-res konsulent, dr. James A. Harder, overhovedet blev „pudset“ på sagen – har vi fået følgende, mere udførlige (og pålidelige) beretning:

Kl. 9 om morgenen den 12. oktober modtog APRO en telefonopringning fra Louis Daugherty, radioamatør og medlem af APRO's ledelse. Han gengav kort indholdet af en radioudsendelse der omtalte, at to mænd var blevet bortført af mærkelige væsener ved Pascagoula, Mississippi, natten før. Dette startede en række af begivenheder, der resulterede i international omtale af tilfældet. Begivenheden er ligeledes omtalt i UFO-NYT nr. 6/73.

Efter at have fået hovedtrækkene i historien fortalt, kontaktede APRO sheriff-kontoret i Pascagoula, og efter at have forsikret assistenten, som tog telefonen, at APRO ville foretage en videnskabelig undersøgelse af tilfældet, samtykkede han i at råde de to vidner til at samarbejde.

Det var først meningen at to af APRO's konsulenter skulle anmodes om at tage til

Pascagoula – en ingeniør eller fysiker og en psykolog, og at den sidstnævnte skulle anvende hypnose, så oplysninger, der var glemt eller fortrængt på grund af chock, evt. kunne opnås. To psykiatere og en psykolog blev spurgt, men alle var optaget på det pågældende tidspunkt. Derefter kontaktedes Dr. James A. Harder, APRO's konsulent på det ingeniørmæssige område, som også er en kvalificeret hypnotisør, og som i andre tilfælde ved nærobservationer af UFO'er havde anvendt denne teknik. Heldigvis kunne dr. Harder tage afsted samme dag, og var ved 14,30-tiden på vej mod Pascagoula.

Senere på eftermiddagen modtog mr. Lorenzen, en af APRO's chefer, en opringning fra Dr. J. Allen Hynek, chef for Lindheimer Observatoriet og Afdelingen for astronomi ved Northwestern University. Dr. Hynek ønskede at vide, om Pascagoula-sagen havde noget på sig. Mr. Lorenzen fortalte, at han mente at tilfældet fortjente en omhyggelig undersøgelse og at dr. Harder var på vej.

Lørdag morgen interviewede dr. Harder de to hovedpersoner i sagen, Charles Hickson, 45 år, og Calvin Parker, 18 år. Dette interview bekræftede de hovedtræk som APRO havde fået fra sheriff Barney Mathis og assistent Glen Ryder, hvor sidstnævnte var den første, der havde talt med de to vidner efter deres oplevelse.

Selve begivenheden fandt sted mellem kl. 21 og 22 den 11. oktober, men de to mænd ventede en hel time, før de gik til sheriff-kontoret. De diskuterede først frem og tilbage om man nu ville tro dem eller ej. De overvandt dog deres frygt og fortalte Ryder på sheriff-kontoret om deres oplevelse.

Presse-rapporterne var i det store og hele unøjagtige. Hovedparten af den information, der bragtes i de første meddelelser, var baseret på assistenterne Ryders og Diamonds genfortælling pr. telefon.

Da vidnerne havde fortalt deres historie, blev de efterladt i et værelse med en båndoptager kørende, hvilket de ikke var klar over, og de tilbragte deres tid med at diskutere om man ville tro dem eller gøre dem til grin, og snakkede desuden om selve oplevelsen. Den meget tydelige angst, som begge mændene viste, gjorde indtryk på alle de betjente, der hørte beretningen.

Dr. Harder gav følgende rapport, baseret på hans notater: „Efter at være ankommet lørdag ved 10-tiden blev jeg bragt til kontorerne på J. Walker Skibsbygger Kompagni. Lægen Julius Bosco, advokaten Joe Colingo, ejeren af skibsværftet Jack Walker, sheriff Barney Mathis og detektiven Thomas Huntley var alle til stede. Mr. Colingo kom med nogle indledende bemærkninger om, at Hickson og Parker var ivrige efter at fortælle deres historie til videnskabsmændene og embedsmændene, men var meget trætte at snakke med journalisterne. En del journalister var mødt op på dette tidspunkt.“

„Charles Hickson og Calvin Parker blev derefter hentet ind af en af de opsynshavende på værftet (hvor begge vidner arbejder) for at tale med mig. Jeg præsenterede mig som en repræsentant for APRO. Til indledning fortalte jeg, at de var blandt det meget begrænsede antal personer, der havde haft en sådan oplevelse. Jeg spurgte dem, hvordan „væsenene“ så ud og fik en beskrivelse, der bl. a. indeholdt følgende: 1. ingen hals og ingen hjelm, 2. krabbelignende hænder med to fingre, begge lige store og på størrelse med en hånd. (jvf. tegningen i UFO-

NYT nr. 6/73 s. 248). Jeg spurgte ikke om noget af det, der tidligere havde været bragt i aviserne og foreslog, at vi lod de to mænd tage hjem for at hvile, og at vi genoptog samtalerne senere på dagen, når dr. Hynek og dr. Bridges, en psykiater, var til stede. Vi enedes om at starte igen ved 15,30-tiden. Før vi skiltes gav jeg gruppen et kort resumé af tidligere tilfælde (Hill, Villa Boas) og stillede yderligere et par spørgsmål. En yderligere kommentar var her: 3. en „spaltelignende“ mund“.

Da dr. Harder interviewede advokaten Joe Colingo, sagde denne: „Da jeg først mødte dem (Hickson og Parker), var de så rystede som jeg nogensinde har set to voksne mennesker. De var dødsens forskrækkede, faktisk i en nervøs chocktilstand. Det var tydeligt, at begge var bange og ikke var interesserede i offentlig omtale. Af dem begge og af skibsværftets ejer blev jeg anmodet om, at bringe dem til de relevante myndigheder, og om at afdæmpe journalisterne.“

Dagen efter deres oplevelse blev Hickson og Parker bragt til Keesler Luftbasen, hvor de blev undersøgt for bestråling, men uden at man påviste noget tegn herpå. Under interviewet lørdag morgen den 13. fortalte dr. Julius Bosco de to mænd, hvorledes hypnose kunne hjælpe dem til at få klarhed på tanker, få dem til at huske bedre, og hvordan det måske også kunne hjælpe dem til at få bugt med den nervøsitet de følte. Dr. Harder tilføjede, at hypnosen muligvis kunne lette den hovedpine, som Hickson led af. Både Hickson og Parker var bange for at blive hypnotiseret, men efter at dr. Bosco og en værftsarbejder som frivillige „ofre“ om eftermiddagen havde demonstreret metoden, overtalte Hickson til et forsøg. Harder hypnotiserede ham, men der opnåedes kun få yderligere oplysninger. Hickson blev dog på den måde befriet for sin hovedpine.

Søndag morgen d. 14. oktober interviewede og hypnotiserede Harder igen de to mænd. De data, der opnåedes via hypnosen og interviewene med vidnerne, var følgende:

De to mænd var ude at fiske ved en forladt jernmole ved Schaupeter Skibsværftet

ved Pascagoula floden, da et flyvende objekt dalede ned ca. 12 m bag dem ved et åbent område. De beskrev det senere som 5–6 m langt med en „faldlem“ bagtil, hvorfra 3 væsener kom til syne. Objektet landede ikke, men svævede ca ½ m over jorden. „Væsenerne“, ca. 153 cm høje, var bleggå med rynket „hud“, og hovederne gik direkte over i skuldrene, uden hals. Armene endte i klo-lignende vedhæng med to fingre, på størrelse med en tilsvarende hånd. De enten stod på en sokkel eller havde „sammenvoksede“ ben, for når de bevægede sig hen over jorden, uden dog at røre den, gjorde det det uden at adskille benene, som ellers ved normal gang.

Væsenerne havde to små kegleformede „ører“, spalter hvor øjnene skulle have været, og en lille, skarp næse, hvorunder der var et hul. I betragtning af denne beskrivelse, bør muligheden af, at det kunne have drejet sig om robotter, tages med. De lignede absolut ikke de mere menneskelignende UFO-nauter, der er blevet set og beskrevet i mange andre tilfælde.

Et af væsenerne lavede en summende lyd og de nærmede sig mændene. Hickson fortalte, at han overvejede at hoppe i floden, men var paralyseret af skræk. Parker besvimede og et af væsenerne tog ham med sine „tanglignende hænder“ og „svævede“ også ham ind i fartøjet. Da de kom ind i fartøjet blev de to mænd skilt. Parker forblev bevidstløs, men Hickson bemærkede, hvad der var muligt. Han forklarede, at når væsenet rørte ved ham, oplevede han en fuldstændig følelsesløshed. Rummet, de to mænd blev bragt ind i, var fuldkomment bart, godt oplyst, men uden synligt tegn på, hvor lyset kom fra. Ingen af mændene rørte på noget tidspunkt selve fartøjet, men blev nærmest holdt svævende i luften. Alt imedens blev noget, der øjensynligt var en slags instrument og som lignede et stort øje, bevæget op og ned langs deres legemer, som om det observerede eller fotograferede dem.

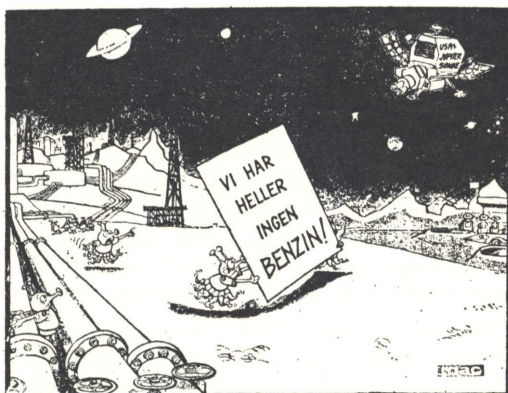
Hickson gættede på, at de opholdt sig i fartøjet i 15–20 minutter, hvorefter de blev „svævet“ udenfor og anbragt på deres op-

rindelige sted. De tre væsener vendte derefter tilbage til fartøjet. Hverken Hickson eller Parker så fartøjet forsvinde.

Efter ca. en times forløb, og efter at have diskuteret om de skulle rapportere det, ringede de til sheriff-kontoret, gik derefter derhen og afgav en redegørelse til assistent Ryder.

Det er vigtigt at bemærke, at selv om tilfældet fik stor offentlig omtale, var meget af omtalen unøjagtig. Erklæringer fra Harder blev tillagt Hynek osv. – Da journalister lørdag den 13. oktober interviewede Hynek, sagde denne: „Dette drejer sig ikke om uligevægtige personer, de er ikke tossede.“ De følgende citater, der mange steder blev tillagt Hynek, skyldes i virkeligheden Harder: „Der var ganske bestemt noget her, der ikke var jordisk ... Hvor de kom fra og hvorfor de var her, kan man kun gisne om, men det faktum, at de er her (på denne planet) er sikkert over enhver tvivl.“

Harder sagde ligeledes, at Hickson og Parker havde været ude for en oplevelse, som de havde været totalt uforberedt på. Han sammenlignede deres oplevelse med den, en australsk urindbygger, der pludselig står over for en jumbo-jet, har. Han sagde også at deres oplevelse „virkelig var ægte. Det var ikke nogen hallucination!“ Det ville være så godt som umuligt for de to mænd at

— Hurtigt. Frem med skiltet. Vi ønsker ikke vor klode oversvømmet med jordbeboere .. (Daily Mail).

simulere deres følelser af rædsel, mens de var under hypnose. En journalist spurgte, om der var noget, der tydede på, at de mærkelige væsener fra en anden planet, hvis det var tilfældet, var fjendtlige? Hertil svarede Harder, at hvis en videnskabsmand tager en laboratoriemus op, vil det gøre musen rædselsslagen, hvadenten han har onde hensigter eller ej. Han afsluttede interviewet med at sige, at „de må være i besiddelse af en teknik langt forud for vor, der kan fremstille et fartøj, der kan flyve fantastisk hurtigt uden at brænde op... lad os håbe, at deres avancerede teknik ikke har været så destruktiv som vor egen.“

Alle de implicerede gjorde deres yderste for at beskytte de to mænd fra latterliggø-

relse og hele den trættende affære med interviews. APRO's sidste direkte kontakt med folkene i Pascagoula fandt sted en uge efter hændelsen. Fru Lorenzen talte da med advokat Colinga, der fortalte, at han havde anbefalet, at de to mænd skulle tage på en længere fisketur, så de kunne komme væk fra sensationsjægere og nyhedsmedierne.

Den 31. oktober fortalte telegrambureauet UPI, at Hickson havde prøvet en test med en løgnedetektor, og at prøven bekræftede, at han talte sandt, om, hvad han mente var hændt. Prøven blev foretaget den 30. oktober hos Pendleton Detectives, Inc. i New Orleans, Louisiana, og varede i 2½ time.

Kilde: *The APRO-bulletin*, sept.-okt. 73.

[Fl. Ahrenkiel.

UFO jagter helikopter

USA havde virkelig en „UFO-bølge“ af dimensioner i efteråret. Et andet af oktober måneds fantastiske tilfælde, der i de amerikanske nyhedsmedier opnåede lige så megen omtale som „hypnose-sagen“ er følgende. Hvis man ikke ligefrem skal betragte hele historien som opspind – og det synes vi egentlig ikke, man skal – så demonstrerer beretningen klart, at UFO'erne simpelthen er suveræne, hvad angår manøvreedygtighed – og fremdriftsmetode.

Kaptajn Lawrence Coyne, helikopterpilot i hæren, havde et interessant møde med et stort (ca. 18 meter langt) gråt, metallisk objekt af form som en „fed cigar“ den 18. oktober 1973 kl. 23.10 nær Mansfield i Ohio.

Coyne har fløjet i 10 år som militær og civil pilot og er i dag chef for en helikopterenhed i hærens reserve, den 316. medicinske afdeling (helikopter-ambulance), stationeret ved Cleveland Hopkins lufthavnen i Ohio.

Sammen med ham var den pågældende nat tre andre besætningsmedlemmer. De fløj i ca. 760 meters højde, da stabssergent Robert Janacsek, besætningens leder, opdagede et rødt lys i det fjerne, mod højre på den østlige horisont. Coyne fortalte, at han bad ham undersøge det, og Janacsek's næste melding var, at lyset syntes at forfølge helikopteren, idet det bevægede sig på en parallel kurs. „Det nærmer sig hurtigt“, råbte sergenten og mente hermed, at lyset kom direkte mod helikopteren.

Kaptajn Coyne førte helikopteren ind i et fladt dyk i et forsøg på at undgå lyset, der nærmede sig. „Men det bevægede sig med mere end 960 km/t“, sagde han, „det nåede fra horisonten og frem til vort fartøj i løbet af ca. 10 sekunder. Vi var på en kollisionskurs.“ Coyne fortalte, at han holdt helikopteren i et dyk over ca. 610 meter, mens højdemåleren drejede rundt, og „ved ca. 520 meters højde forberedte jeg mig på sammenstødet med det andet fartøj. Fartøjet kom fra højre side. Jeg var skræmt. Der havde været

så lidt tid til at reagere; tingesten var fantastisk hurtig!”

Men der kom intet sammenstød; og da mændene så opad, så de, at fartøjet var stoppet op over deres helikopter. Det havde et stort metallisk, gråt skrog, ca. 18 meter langt, og var formet som et bæreplan eller en strømlinet, fed cigar. Der var et rødt lys på dets front. Området lige bag næsen „glødede“ rødtligt, fortalte Coyne, og der var en kuppel på midten. Et grønt lys på den bageste del reflekteredes ligeledes på skroget. Coyne fortsatte: „Dette lys drejede rundt som et spotlight. Det skinnede klart ind gennem kabinekuplen på helikopteren og overlyste komplet vore røde instrumentlys. Det gjorde alt grønt indvendigt.“

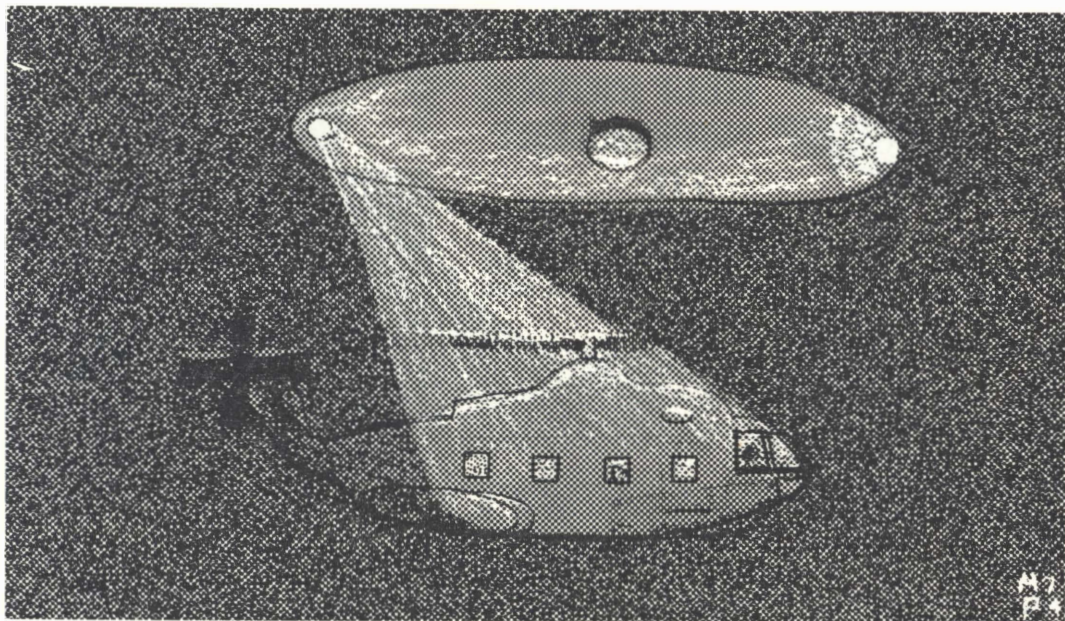
I første omgang, da lyset nærmede sig hans helikopter, troede Coyne, at det måtte være en jetjager fra Mansfield Luftbasen i nærheden, så han kontaktede Mansfield for at bede dem holde deres pilot ude fra hans område. Han havde netop fået kontakt med luftbasen – lyset nærmede sig nu hurtigt – da hans radio pludselig og uforklarligt døde

komplet. På dette tidspunkt var det andet fartøj uhyggeligt nær på, og Coyne prøvede øjeblikkelig en undvigemanøvre og kastede helikopteren ind i et dyk. Objektet var mindre end 150 meter fra helikopteren, da det pludselig satte farten ned fra 960 km/t til 160 km/t og dernæst svævede over helikopteren.

Ingen mærker kunne ses på objektet, intet, der lignede køjer, indsugningsåbninger eller andet af den art. Efter at have svævet over helikopteren i nogle få sekunder, fór objektet afsted mod nord.

Da faren for kollision var drevet over, vendte Coyne opmærksomheden fra objektet til sine instrumenter for at trække helikopteren ud af dykket; og den forbløffede besætning opdagede nu en af de mest uforklarlige ting ved hændelsen: Da UFO’et var suset ind over helikopteren, var denne i ca. 450 meters højde og dalede stadig; men da objektet igen for afsted mod nord, viste højdemåleren en højde på knap 1160 meter, noget

Således forestiller vor tegner, Henrik Petersen, sig, begivenheden.

(en stigning, red.) der ikke kunne have ladet sig gøre så hurtigt med en helikopter af denne type ved dens egen kraft.

Coyne fløj derefter sit fartøj mod nord, ud af området, da han frygtede, at objektet kunne vende tilbage. Nogle minutter derefter fungerede radioen atter normalt.

Alle fire besætningsmedlemmer fortalte den samme historie til journalister og undersøgere; og Coyne sagde, at havde han været alene i helikopteren, ville han aldrig have rapporteret oplevelsen; men da han nu havde vidner til at bekræfte den, udfærdigede han en fuldstændig rapport til hæren og til pressen.

Meget mere arbejde må lægges i dette tilfælde, skønt vi tilsyneladende på dette tidspunkt har alle detaljerne. Det ville imidlertid have været fysisk umuligt for den pågældende helikopter at stige så hurtigt som den gjorde, uden at blive beskadiget. Derfor har man fremsat den hypotese, at den omgivende luft må have bevæget sig med den!

Det store spørgsmål er, hvorfor? Hvorfor

kom objektet ind, løftede helikopteren mere end 700 meter, for derefter at forsvinde lige så hurtigt og mystisk, som det var kommet?

APRO Bulletin sept.-okt. 73. /Fl. A.

UFO-materiale søges!

Nu må De ikke misforstå os! Selvfølgelig vil vi blive lykkelige for at modtage eventuelle stumper af UFO'er, De måtte have liggende. Men det gælder nu ikke kun det. Til SUFOIs arkiv, bibliotek og dokumentationscentral har vi hårdt brug for UFO-bøger, gamle numre af UFO-NYT, andre tidsskrifter og (også gerne duplikeret) materiale, De kan undvære.

På forhånd tusind tak for Deres hjælp.

Henvendelse til SUFOIs formand

Erling Jensen
Ingstrup Allé 35
2770 Kastrup.

DENNE KIKKERT KAN DE SIMPELT HEN IKKE UNDVÆRE I DERES HOBBY

**DEN
HELT RIGTIGE
NATKIKKERT
TIL
DERES HOBBY**

I KOWA er linser og
prismer fremstillet af
speciel glasmasse efter
fabrikkens egen formel.
KOWA har ekstra stor
lysgennemgang, højste
optiske ydeevne som
giver skarpe kontrastre
billeder hele døgnet.

GØR NÆSTEN
NAT TIL DAG

LETVÆGT MODEL

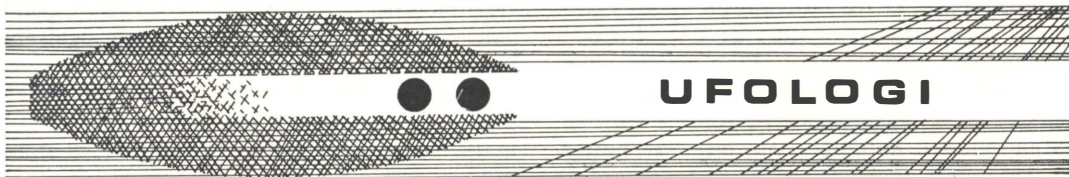
10 X 50 *Kowa*

OPTISK IMPORT

GAMMEL KONGEVEJ 101, KØBENHAVN V TELF: (01) VE. 300

RING, SKRIV ELLER KOM SELV OG FÅ DET STORE KIKKERTKATALOG

Hvad driver UFO'erne...???

Af Flemming Ahrenkiel

2. del

I 1. del af denne artikel gennemgik jeg nogle af de problemer, man støder på, når UFO'ernes flyvemåde skal forklares, f. eks. manglen på lydmursbrag, de voldsomme accelerationer og UFO'ernes evne til pludseligt at ændre flyveretning. En foreslået fremdriftshypotese måtte kunne forklare disse egenskaber og yderligere kunne gøre rede for andre fænomener, som er bemærket ved UFO-observationer. Der blev opsat 5 punkter, som en given teori som minimum skulle kunne gøre rede for: 1. Drivkraften må kunne virke både i vandret og lodret plan, altså give fri bevægelighed. 2. Den må være uafhængig af store mængder

brændstof. 3. Da UFO'erne er observeret flyvende med meget store hastigheder, må den kunne formindske eller eliminere luftmodstanden. 4. Ved hastighedsændringer må accelerationen overføres momentant til både fartøj og indhold, f. eks. pilot. 5. Egen-skaber og effekter må stemme med iagttagelser.

Som en hypotetisk kraftkilde er derfor valgt et kunstigt frembragt tyngdefelt. I første artikel er frembringelsen af dette felt – G-feltet – gennemgået på grundlag af L. G. Cramp's teorier (1). Ligeledes er feltets anvendelse til flyvning gennemgået. Vi kan herefter kigge nærmere på følgevirkningerne ved anvendelse af G-feltet.

Lad os nu kort se på nogle af de virkninger, et sådant fartøj ville have på sine omgivelser. Hvis det anvendte g-felt kun var svagt, f. eks. i begyndelsen ved en langsom start, ville feltets udbredelse være begrænset, evt. kun koncentreret ved selve objektet og meget svagt i korte afstande fra dette. Når objektet starter vil også den omgivende luft blive sat i bevægelse, og en observatør i ikke for stor afstand ville høre en hvislen eller susende lyd. Også dette kendes fra observationer. Bli-ver feltet nu øget for at opnå stor hastighed, vil feltets udbredelse blive tilsvarende større og virke i et større område. (Det er naturligvis en tilsnigelse at tale om en lille eller stor og dermed begrænset udbredelse af feltet.

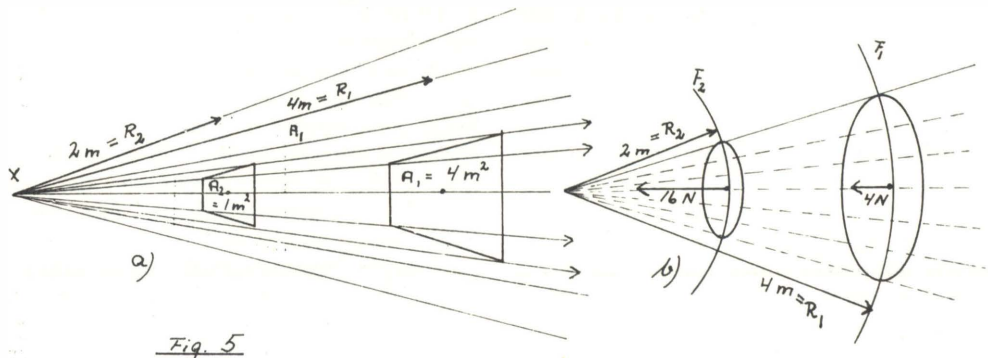
Dette ville virke i meget store afstande, men da intensiteten aftager med R^2 , tillader vi os at se bort fra virkninger i store afstande.) Vi vil derfor også forvente, at den omgivende luft i kontakt med objektets overflade modtager samme påvirkning som objektet og altså bevæger sig afsted sammen med dette. Da feltstyrken aftager i voksende afstande fra kilden, modtager luften i disse områder en tilsvarende mindre påvirkning; der opstår derfor en hastighedsgradient i området. Det følger heraf, at objektet ikke vil være udsat for nogen aerodynamisk opvarmning på grund af friktion. Hastighedsgradienten kunne medføre temperaturstigninger i omgivelserne, der kan give effekter som f. eks. sono-

luminescence, et fra laboratoriet kendt fænomen, hvor luften begynder at lyse, f. eks. i forbindelse med ultralyd. Man må forvente at den konstante ændring af luftstrømme vil virke som en varmfælde og fordele varmen. Men generelt kan siges, at ved store hastigheder opstår ingen lyd, lydmursbrag undgås på grund af, at hastigheden af luften omkring objektet kun varierer kontinuert fra objektets overflade, hvor den har objektets hastighed, og til den stillestående luft, hvor hastigheden er nul. Der er ingen bratte overgange. Men, og det er vigtigt, skulle der opstå fejl i fartøjets „maskineri“, så feltet bryder sammen, når objektet er i fuld fart, vil det bogstavelig talt kollideres med en mur af luft, der ikke er sat i bevægelse, og ville uden tvivl blive revet i stumper og stykker, måske fordampe, hvis hastigheden var hypersonisk (over lydens). I et sådant tilfælde ville der dannes en meget kraftig chock-bølge i luften, og man ville høre et enormt lydmursbrag.

Men lad os se på et par fænomener, som vi allerede på dette trin kan se må fremkaldes af fartøjets g-felt. Som ved vandret flyvning vil det virkende felt også for en svævende maskine forplante sig radialt ud fra FP-punktet, og dermed frembringe en løftende kraft på alt i fartøjets nærhed. Dette medfører, at ting under objektet, på jorden, vil opleve et vægttab, blive lettere på grund af den opadrettede kraft; og accelererer objektet pludseligt opad ved at øge feltet, kan man forestille sig, at feltstyrken ved jordens overflade netop bliver 1 g, dvs., ting der ligger her som f. eks. løse blade, sten og lignende bliver

vægtløse; og er feltet endnu stærkere, ville man kunne se sten og andre ting ligefrem blive „suget“ et stykke op i luften, og dernæst atter falde til jorden, måske et stykke derfra. Finder dette f. eks. sted over en græsmark, kunne en sådan start medføre, at store stykker grønsvær blev revet op og efterladt et stykke fra hullerne. I denne forbindelse skal blot nævnes tilfældet i Syd Afrika, hvor store flager af en tennisbanes belægning på uforklarlig vis var revet op og spredt i området efter en UFO-observation og ingen havde været inde på banerne den nat det skete (6).

Det er almindelig kendt, at et højtflyvende fly efterlader et dampspor, kondensstriber. Dette sker ved at luftforstyrrelser, trykændringer, ved en vis atmosfærisk fugtighedsgrad fremmer dannelsen af små vanddråber. De således dannede dråber kan smelte sammen til større dråber og danne kondensspor eller skyer. Dannelsen af kondensspor vil derfor oftest ses at ske bag vingespidser og motorer på fly, idet turbulensen, trykforskelle, her fremmer dannelsen. Når vor fremtidsmaskine bruger sit felt, vil den fremkalde tilsvarende forstyrrelser i sin nærhed og kan derfor være årsag til lignende fænomener, hvis luftfugtigheden er passende. Vi kan komme ud for en lokal skylignende dannelse, og da feltet udbreder sig rundt om maskinen i alle retninger, kan skyen komme til at omslutte hele fartøjet. Hvis fartøjet svævede ubevægeligt, kunne det fra jorden ligne en ordinær sky. Ville piloten nu se lidt nærmere på jorden, kunne han mindske eller for et kort øje-

blik slå feltet fra – og en evt. iagttager ville se et UFO komme ud af skyen. Ved en langsom, vandret flyvning kunne fartøj og sky følges ad, og man ville ikke se andet end en sky, der bevægede sig på himlen; kun radar kunne afsløre, at der befandt sig en fast genstand inde i skyen.

Vi kan nu begynde at gå mere i detaljer med muligheder og anvendelse af g-feltet i vort fartøj, men forinden skal vi kort se på et par fundamentale ting i forbindelse med vort felt. Det er tidligere vist, at feltstyrken aftager proportionalt med afstanden i anden potens, R^2 . Konsekvenserne af dette er måske simplest at forestille sig, hvis man anvender en optisk analogi, hvor en lyskilde kaster lys på en skærm, jvf. fig. 5 a). Vi betragter først den store skærm med arealet $A_1 = 4 \text{ m}^2$. De tegnede linier angiver lysstråler udsendt fra lyskilden X, som f. eks. er anbragt 4 m fra A_1 . Halverer vi nu afstanden ved at rykke skærmen nærmere til lyskilden, vil de lysstråler, der før begrænsede arealet A_1 nu begrænse arealet eller belyse arealet A_2 ; og $A_1 = 4 \times A_2$, hvilket ses af

$$A_2 = \frac{R_2^2}{R_1^2} \times A_1 = \frac{4}{16} \times 4 = 1 \text{ m}^2$$

Omvendt kan vi finde arealet A_1 , hvis vi kender A_2 og ønsker at vide, hvor stort arealet bliver for de samme, begrænsende lysstråler, hvis vi fordobler afstanden til lyskilden.

$$A_1 = \frac{R_1^2}{R_2^2} \times A_2 = \frac{16}{4} \times 1 = 4 \text{ m}^2$$

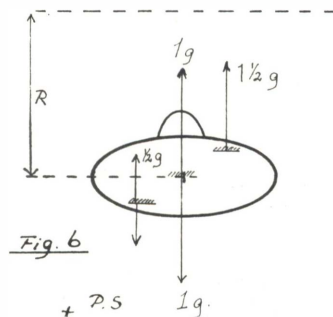
I disse eksempler er anvendt enhederne areal og afstand, men samme regler kan anvendes, hvis vi i stedet regner med vor feltkraft og afstand til feltkilde. F. eks. har vi i fig. 5 b) igen en punktkilde, men denne gang ikke for lys men for vort g-felt. Kender vi kraften på en genstand i én afstand, kan vi ved samme fremgangsmåde som ovenfor finde kraften i en hvilken som helst anden

afstand. Antag f. eks. at vi i fig. 5 b) har et g-felt, som tiltrækker et legeme med kraften $F_2 = 16 \text{ N}$ ($\text{N} = \text{Newton}$, kraftenhed når der måles i m, kg og sek.) i afstanden 2 m. Hvad er kraften på legemet så i afstanden 4 m? Vi ændrer simpelthen enheden areal i vor formel til kraft og får

$$F_1 = \frac{R_2^2}{R_1^2} \times F_2 = \frac{4}{16} \times 16 = 4 \text{ N}$$

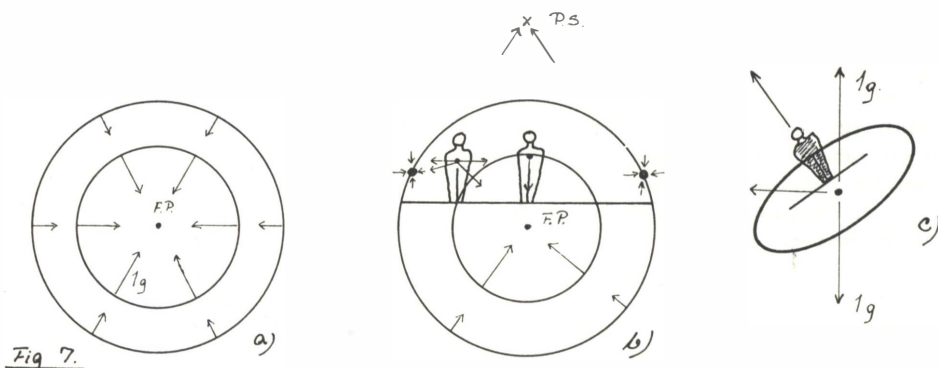
derfor: Fordobles afstanden til feltpunktet formindskes kraften til en fjerdedel eller – halveres afstanden bliver kraften fire gange så stor.

Vi kan nu prøve at anvende denne regel til at beregne de forhold, der sandsynligvis vil herske i vort fartøj og dets omgivelser. Til en begyndelse betragter vi vort fartøj i svævende position, jvf. fig. 6. Feltpunktet befin-

der sig i afstanden R lodret over objektets tyngdepunkt og påvirker dette med 1 g . Feltstyrken vil, jvf. det ovenfor nævnte, variere proportionalt med kvadratet på afstanden og derfor vil forskellige dele af objektet blive påvirket med mindre eller mere end 1 g . Et legeme anbragt nær bunden af objektet vil registrere en resulterende kraft, svarende til $1/2 \text{ g}$ rettet ned mod jorden (1 g nedad $\div 1/2 \text{ g}$ opad = $1/2 \text{ g}$ nedad) og derfor kun veje halvt så meget som normalt, mens et legeme i den øverste del af objektet vil mærke et resulterende kraft opad på $1/2 \text{ g}$, og ville ende med at hænge under loftet i kabinen, en ret ubekvem situation.

Hvis vi nu forestiller os, at piloten repræsenterer ét af disse legemer, er det indlysende, at han kun vil befinde sig vel i en position under fartøjets tyngdepunkt. Konsekvensen af feltpåvirkningen ville blive endnu mere udtalt ved store feltstyrker under større accelerationer. Kunne vi nu indrette afstand og styrke af feltpunktet, så fartøjets tyngdepunkt f. eks. modtog en acceleration på 10 g og besætningen i den nedre del af fartøjet kun 9 g, ville de føle sig i et normalt tyngdefelt (set fra vort synspunkt!). Men dette er ikke realistisk ved alle R og feltstyrker. Vi søger derfor en anden løsning, se fig 7.

Fra hvad der forudsættes i indledningen kan et feltpunkt skabes alle steder i rummet efter ønske, selv inden i skibet. Antag at der skabes et sekundært feltpunkt i centrum af en hul kugle. Da alle dele af kugleskallen påvirkes ens, vil der ingen bevægelse være her, men et frit legeme anbragt uden for kuglen ville øjeblikkelig trækkes mod feltpunktet i kuglens centrum. Anbringes en skillevæg mellem kugle og legeme, ville legemet falde mod kuglens centrum, indtil det ramte gulvet og ikke kunne komme nærmere. Lader vi nu dette legeme være pilotens, idet vi for lethedens skyld her betragter et kugleformet fartøj, ville styrken af dette sekundære felt kunne indrettes, så piloten på „gulvet“ netop påvirkes med 1 g fra det, se fig. 7 b). Det sekundære felt er her i FP, og kuglen der indeholder det er

ikke tegnet med. Sekundærfeltet må derfor skabes inden i fartøjet, afskærmet i en lufttom kugle og ikke for nær bundstrukturen, og besætningens kabine kan nu anbringes over fartøjets tyngdepunkt, hvad der skulle lette overblikket! I denne situation ses det, at besætningen, hvis den ikke lige befinder sig over fartøjets tyngdepunkt, vil være udsat for en sidelæns kraftkomponent, der trækker dem mod objektets midterakse, jvf. fig. 7 b)., men også denne ulempe kan modvirkes ved passende anbragte feltinduktorer, f. eks. anbragt rundt langs kabinens kant, som antydtes på figuren. Feltstyrkeforskellen mellem pilo-

tens hoved og fødder kan minimaliseres ved kombination af disse tre felter, en nødvendig ting, da han ellers under en voldsom acceleration kunne risikere at blive trukket midt over, hvis kun hovedfeltet med lille fokallængde (lille R) og et kraftigt centerfelt blev anvendt. Afstemning af disse tre felter kunne ske automatisk via computer, – så snart styrken af hovedfeltet blev valgt, ville computeren øjeblikkelig beregne og indstille de to andre felter, så piloten intet ubehag mærker. Samtidig ville fartøjets gulv af samme grund altid være „nedad“ for piloten, uanset fartøjets stilling i rummet, se fig. 7 c).

Hvorledes påvirkes nu luften omkring objektet under flyvning? Forholdene bliver komplicerede ved store feltstyrker, men en generel idé kan fås ved at betragte fig. 8. Her er

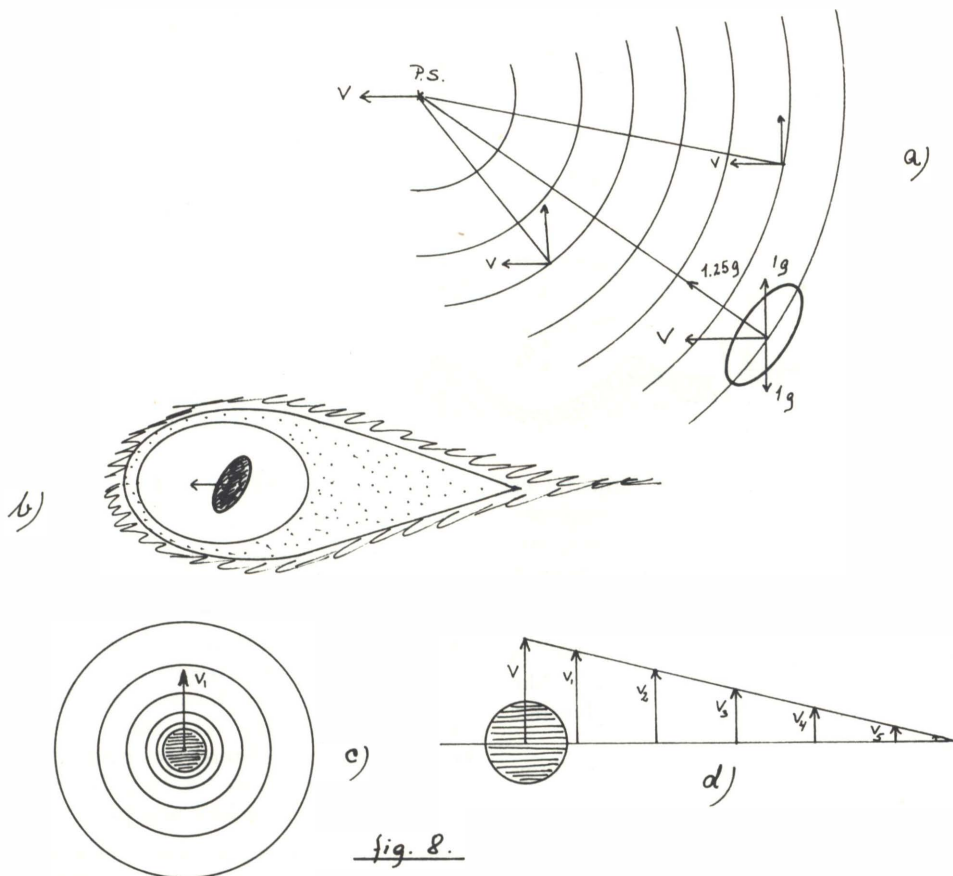

fig. 8.

fartøjet set fra siden og bevæger sig mod venstre. Det ses på fig. 8 a, at feltkomponenten opad er $1g$ og dermed sørger for opdriften, mens V er hastighedskomponenten fremad. Felpunktet har samme hastighedskomponent og ligeledes naboluftmolekylerne. Det påvirkede luftområde vil være formet som en bobbel, eller nærmere en oblat sphæroide (et legeme nærmest af form som en lidt sammentrykt rugby-bold), der trykkes ud i dråbefacon, afhængig af hastigheden. De lokale ændringer i atmosfærens tæthed på grund af feltet vil ledsages af ændringer i det refraktive index*) for disse områder, som, hvis de oplyses af den ene eller anden grund, ville afsløre formen på den bevægede luftmasse, fig. 8 b). I fig. 8 c) er objektet vist med kraft-

feltets intensitet, antydnet ved de koncentriske cirkler, jo tættere cirkler des stærkere felt. V_1 angiver retning og størrelse af hastigheden; og hastighedens variation i objektets nabolag er vist på fig. 8 d). Hastigheden af luftmolekylerne aftager med stigende afstand til objektet, og luftmolekylerne lige ved objektet

*) Refraktiv index = brydnings index = forholdet mellem elektromagnetiske bølgers (f. eks. lys') udbredelseshastighed i vacuum og udbredelseshastigheden i det pågældende stof, $n = c:v$. Der kan f. eks. være tale om luft, hvori hastigheden kan variere afhængig af tæthed og temperatur, og derfor kan give forskellige brydnings index.

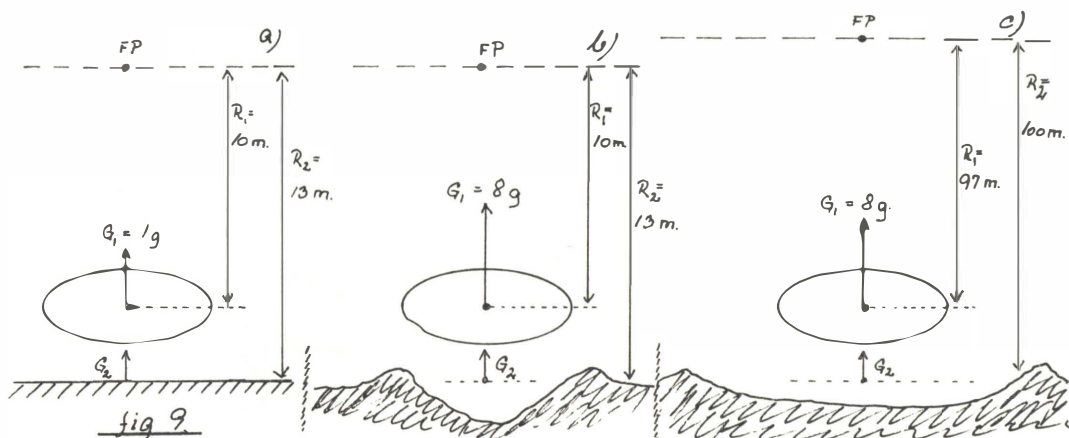

fig 9

har samme hastighed som dette. Objektet er i både c) og d) set ovenfra. Dette hastighedsbillede illustrerer også hvorfor gnidningsvarme vil være af minimal betydning. Samme hastighedsfordeling finder vi også foran vore egne fly, men medens hastighedsfeltet ved vort g-fartøj måske glattes ud over 100 m fra fartøjet, sker det ved flyet over måske kun 2-3 m og er derfor årsag til alvorlige problemer.

Lad os dernæst se på nogle af de effekter, som fartøjets felt kan have på jorden og de nærmeste omgivelser. Vi forestiller os et landingsstel og skal til at lette. I første eksempel, fig. 9, sker dette ved langsomt at øge feltstyrken til objektet lige svæver; der virker altså en opadrettet kraft på objektets tyngdepunkt fra FP på 1 g. Men hvad med jorden underheden? Med målene på fig. 9 vil jordoverfladen „mærke“ et træk opad på

$$G_2 = \frac{100}{169} \times 8 = 4,75 \text{ g}$$

Jordoverfladen vil i denne situation være påvirket af en kraft opad, der er 4,75 gange større end tyngdekraften. Dette vil medføre, at en hel del jord, sten og lignende vil blive suget med opad når fartøjet letter. Resultatet bliver et krater hvor fartøjet lettede. Al den „løse jord“ vil dog ikke følge fartøjet ret længe. Dette accelererer jo med 8 g mens jorden kun „mærkede“ 4,75 g, hvorfor jordmaterialet hurtigt falder ned på jorden igen.

Vi så tidligere, at anvendtes et kraftigt felt med kort fokallængde, kunne dette skabe ubehageligheder for besætningen. Vi kunne så øge fokallængden. Men lad os se på virkningen af en stor fokallængde i samme situation som før, hvor objektet skal til at lette. Øger vi R_2 til f. eks. 100 m får vi:

$$G_2 = \frac{R_1^2}{R_2^2} \times G_1 = \frac{100}{169} \times 1 \text{ g} = 0,59 \text{ g}$$

Da tyngdekraften trækker nedad med 1 g, bliver det resulterende træk nedad på $1 \div 0,59 = 0,41 \text{ g}$. Jordlaget mister altså ca. 60% af sin vægt. Tænker vi os dernæst, at et stærkere felt anvendes, f. eks. så påvirkningen på fartøjet bliver 8 g, mens R_1 holdes uændret, bliver resultatet

$$G_2 = \frac{97 \times 97}{100 \times 100} \times 8 = 7,52 \text{ g}$$

Se fig. 9 c).

Her er der derfor meget mindre forskel på virkningen på fartøjet og virkningen på jordoverfladen. Jordoverfladen vil blive voldsomt påvirket og revet med objektet, med det resultat, at et væsentlig større krater vil blive dannet. Der er dog stadig en forskel

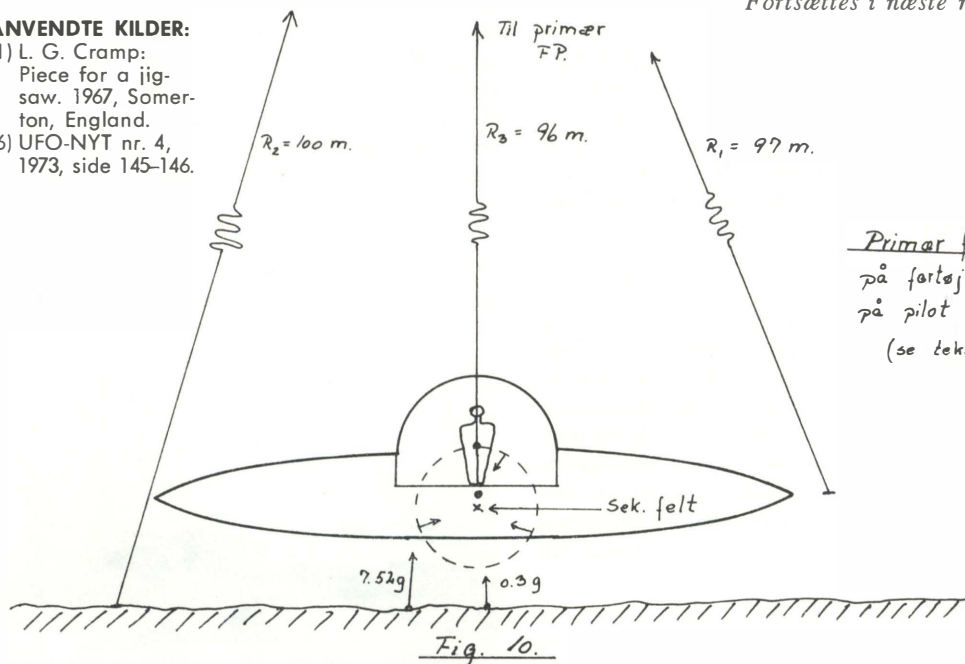
mellem objekt og jord på 0.48 g, så jorden, der rives op, igen falder ned.

Billedet er imidlertid ikke komplet, for vi må også tænke på en evt. besætning. Hvordan klarer den f. eks. påvirkningen i sidste tilfælde? Her må vi som tidligere forestille os de sekundære felter i fartøjet sat i aktion for at mindske virkningen fra primærfeltet. Afstanden fra primærfeltet til pilotens tyngdepunkt, R_3 , er ca. 96 m, jvf. fig. 10, hvilket giver piloten en påvirkning svarende til 8,17 g. Fartøjet var påvirket med 8 g og forskellen mellem fartøj og pilot modvirkes af sekundærfeltet, der på pilotens tyngdepunkt virker med 1,2 g. Dette giver fartøjet uændret 8 g men piloten $8.2 \div 1.2 = 7$ g, regnet opad, og han vil derfor føle et normalt tyngdefelt nedad på 1 g. Med dette sekundærfelt påvirkes ikke kun piloten, men også omgivelserne, f. eks. jordoverfladen under fartøjet. Jordoverfladen bliver nu yderligere påvirket med

$$G_j = \frac{1 \times 1}{2 \times 2} \times 1.2 = 0,3 \text{ g}$$

ANVENDTE KILDER:

- (1) L. G. Cramp:
Piece for a jigsaw. 1967, Somerton, England.
(6) UFO-NYT nr. 4,
1973, side 145-146.

Totalt modtager jordoverfladen derfor en påvirkning på $7.52 + 0.3 = 7.82 \text{ g}$, altså endnu nærmere ved skibets egen acceleration end før. Svævede fartøjet over jorden i 1 m højde i stedet for i 3 m højde, ville resultatet blive $7.52 + 1.2 = 8.72 \text{ g}$. Jordpartikler ville derfor „klæbe“ sig fast til undersiden af fartøjet. Den eneste måde at undgå denne ubehagelighed er enten at anvende et landingsstel med tilstrækkelig stor frihøjde eller at lette med anvendelse af et svagere g-felt. Endelig vil anvendelse af den store fokallængde også medføre, at et større område blev påvirket af feltet.

Det skulle nu være klart fra det gennemgæede at vi, om g-feltet kan skabes, har fået midlerne til at skabe et fartøj, hvis hastigheder og manøvrer kan fås som ønsket ved variation af fokalpunktets placering og afstand fra fartøjet.

Men endnu er vi ikke ved vejs ende, idet målet var et felt, eller et drivmiddel, der mestrede alle UFO'ernes manøvrer og hastigheder og ikke mindst også var i overensstemmelse med efterladte spor.

Fortsættes i næste nummer

Primær felt:
på fartøj 8 g
på pilot 8.2 g
(se tekst.)

UFO'ER I FORTIDEN

FOR 30 ÅR SIDEN

En forbløffende historie om „sølvskiver“, der blev observeret under angrebet på Schweinfurt i Tyskland under den anden verdenskrig.

Uddrag af en verdensberømt luftfartsjournalist, Martin Caidin's dokumentariske krigsberetning „Black thursday“.

Under flere bombergruppers indflyvning mod målområdet hændte en af de mest forbløffende tildragelser under den anden verdenskrig, en gåde, der til dato unddrager sig forklaring.

Da bombemaskinerne fra 384. gruppe svingede ind til den sidste indflyvning efter at have passeret målet, hørte jagerangrebene op. Dette punkt er yderst vigtigt og både piloter og besætningsmedlemmer blev grundigt udspurgt angående de tyske jagerflys positioner på dette tidspunkt. Alle holdt fast ved påstanden om, at der på dette tidspunkt ikke befandt sig fjendtlige flyvere ovenover*).

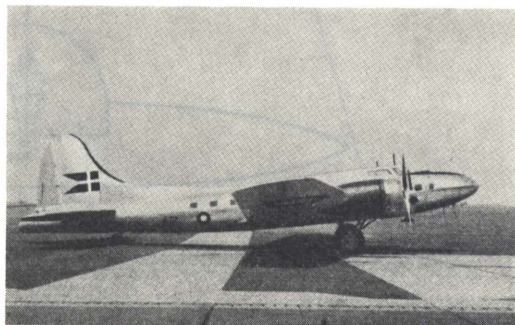
På dette tidspunkt rapporterede piloterne og skytterne i de øverste kanontårne tillige med adskillige besætningsmedlemmer, der befandt sig i bombemaskinernes plexiglasnæser, en tæt sværm af skiver, der nærmede sig maskinerne på 384. gruppes kurs. Overraskede udråb henledte opmærksomheden på fænomenet, og besætningsmedlemmerne diskuterende og bekræftede indbyrdes det forbløffende syn foran dem.

Skiverne i sværmen blev rapporteret som værende sølvskinnende, ca. 2,5 cm tykke og 7,5 cm i diameter. De var let synlige for B17

besætningerne, idet de kom glidende langsomt ned i en meget tæt sværm.

Da skete det „umulige“. B17 nr. 026 nærmede sig hurtigt en sværm af skiver, og piloten forsøgte uden held at undgå en overhængende kollission. Han rapporterede til efterretningsfolkene ved den efterfølgende afhøring, at hans højre vinge gik direkte igennem en sværm uden nogen som helst virkning, hverken på motorer eller vinge. På efterretningsofficerernes yderligere spørgsmål forklarede piloten, at en af skiverne efter lyden at dømme havde ramt halepartiet på maskinen, men at hverken han eller besætningen havde hørt eller set nogen eksplosion. Han forklarede desuden, at ca. 6 meter fra skiverne havde piloterne observeret en masse bestående af sorte vragestumper eller lign. i varierende størrelser, i sværme på 0,9–1,20 m i diameter.

„Den flyvende fæstning“, Boeing B-17, her i en ubevæbnet dansk udgave med lidt forlænget næse.

Den hemmelige rapport tilføjede:

„Observerede også to andre A/C flyve gennem sølvskiverne uden synlige skader. Observerede skiver og „vragstumper“ endnu to gange, men kunne ikke afgøre, hvor de kom fra“.

Ingen yderligere oplysninger er fremkommet om denne forbløffende tildragelse med undtagelse af, at sådanne skiver blev observeret af piloter og besætninger på togter både før og efter denne mission 115, der fandt sted den 14. oktober 1943.

*) Memorandum af 24.10.43 fra major E. R. T. Holmes, F.L.O., 1. Bombardment Division, reference FLO/1BW/REP/126, til MI 15, War Office, (det engelske forsvarsministeriums efterretningstjeneste), Whitehall, London SW (kopi til oberst E. W. Thomson, A-2, Pinetree.)

Martin Caidin: „Black Thursday“, E. P. Dutton, New York 1960, s. 211-212.
Brothers, nr. 1-4, 1964.

Oversætter: Svend Aage Iversen.

Verdensbillede under forvandling

Et kosmisk syn på jorden

af Jacques-Yves Cousteau

Kaptajn Jacques-Yves Cousteau, som er blevet kendt herhjemme bl. a. gennem den populære og stort anlagte tv-serie „Havets Hemmeligheder“.

Oceanerne kan dø, advarer kaptajn Jacques-Yves Cousteau, den verdenskendte undervandsforsker og medlem af „Vision“ (The European Business Magazine)’s redaktørstab. For at undgå denne tragedie behøver vi forståelse for at betragte vor planet som en helhed – en forståelse, som dens almindelige borgere er nærmere ved at opnå end deres ledere er.

— — —

For ikke længe siden blev havet af dem, der kun vidste lidt om det, beskrevet som menneskehedens udtømmelige reserve. I dag ved vi lidt bedre. Oceanernes hele liv er i fare.

Havene er systematisk ved at blive ødelagt

ved overfiskeri, ved hurtig opbygning af kystarealerne, ved dumpning af kommunernes og private industriers flydende eller luftformige affald. Som resultat af dette har de allerede mistet størstedelen af deres ydedygtighed som fødekilde.

Hvad angår mineraler er der selvfølgelig stadig nok i havene. Meget olie, manganboller og selv tunge metaller. Men vi må acceptere det faktum, at verdens ressourcer er begrænsede, mens vore behov vokser enormt.

Hvorfor skal vi bekymre os om havene? Fordi deres sundhedstilstand er knyttet til menneskehedens overlevelse. Oceaner kan dø. Vi må sikre os, at de ikke gør det. Mennesket kunne ikke eksistere, hvis Jorden manglede

vand, og vand er sandsynligvis lige så sjælden i universet, som liv er.

Vor klassiske kultur placerer begrebet individuel forståelse på en piedestal. Dette begreb, som opmuntrer til selvbeskuelse, har givet os stor opfindsomhed. Dog har det også opmuntret til en uønskelig vægt på rent personlige motiver. Det har favoriseret en uhæmmet eksplosion af individuelle ønsker, der er kunstigt skabt. Og denne eksplosion leder hurtigt mod oceanernes død og alt livs forgiftning. Hvis der ikke straks i stor stil tages internationalt fat, vil vor forherligelse af den individuelle forståelse føre os til kollektiv udslettelse.

Heldigvis bringer de russiske og amerikanske rumprogrammer en ny planetarisk forståelse til folk på Jorden. Det er den eneste grund, vi har til håb. Rumfarts-projekterne har givet os en uventet, men uendelig værdifuld og betimelig gave – et kosmisk syn på vor Jord.

De berømte fotografier af Jorden set fra Månen har populariseret det begreb, at vi alle er passagerer sammen på rumskibet Jorden. Et rumfartøj med begrænsede ressourcer, men et som ikke desto mindre er smukt og rigt. De nationale grænser, der så omhyggeligt er trukket på kort (og for hvilke så mange mennesker er døde) kan ikke ses på disse billeder. Alt, hvad man kan se, er have, kontinenter, søer, floder; vor fælles arv. Det er ved at blive indlysende for enhver, at hvis vi ønsker at overleve, må vi udvikle en planetarisk forståelse af jorden, af vandet, af energien.

Fra rummet vil det snart blive muligt at vurdere oceanernes produktive kapacitet; at rekognoscere skovbrande, hungersnød og

Her er et af de fascinerende billeder, hvor Jorden er fotograferet fra Apollo 8 – rumfartøjet i kredsløb om Månen.

oversvømmelse; at måle kontinenternes drift; at følge havstrømmenes luner; at bekæmpe tyfoner; at lokalisere forurening; at følge hvalens vandringer; at tappe informationer der er samlet i tusinder af instrumentlastede havbøjer. Jordomkredsende laboratorier, som Skylab, vil muliggøre en harmonisk og rationel ledelse af vor planet, forudsat at nødvendig international enighed opnås i tide. Uheldigvis bevæger teknologien sig hurtigere end den politiske modenhed.

En planetarisk forståelse er hurtigt ved at udvikle sig blandt børn og studerende over hele verden. Men det ser ud til, at mændene, der har magten, kun ser lidt fjernsyn og læser få bøger eller almindelige nyhedsmagasin-er. Så i dag ser det ud til, at offentligheden er bedre informeret end dens ledere.

Et karakteristisk træk ved vor tid er, hvad livets kvalitet angår, at vore børn ved mere og bekymrer sig mere om det end deres forældre. Forældrene, på deres side, ved mere og bekymrer sig mere end de professionelle, som leder os, gør. Denne mangel på forståelse fra vore lederes side er en tragedie, som kan føre os i ulykke.

Den eneste løsning er at finde måder til at forbedre dialogen mellem klasser og generationer. Uddannelse må ikke længere op- høre når magten er nået. Vi må fortsætte med at lære hele livet, hvadend vore ansvar er.

Vision. September 1973/B. S.

Rapport fra Italien

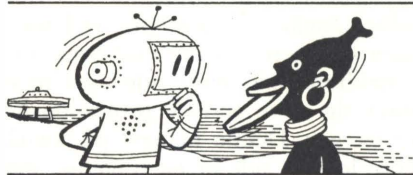

Den 29/10 73. En mandag aften observerede et par unge studenter – mens de var på tur i bjergene – et ildrødt objekt, der kom lodret ned mod byen La Spezia (se pilen på kortet) og mørklagde hele området (observationstidspunktet angivet med X). Den ene af studenterne nåede at fotografere objektet. Da det var nået ned over byen, fløj det vandret hen over byen hen mod det punkt, hvor studenterne stod. Den unge student, som fotograferede objektet, Ignacio Banadies for-

tæller her: „Da den kom hen over os, kastede vi os ned på jorden af bar skræk, der stod denne røde ildkugle over os i 3–5 sekunder“.

Billederne blev afleveret til vicepolitichef Rebzini; hans kommentar til denne sag lyder ret negativ overfor, at det kunne have været et UFO. Han udtaler sig således: „Vi har givet militæret billederne; vi må ikke begynde at fantasere, og derfor betragter vi objektet som en flyvemaskine fra en jordisk magt“.

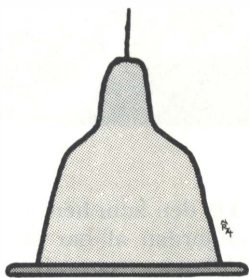
BILD 30/10 1973/Knud Düring Petersen.

RAPPORT HJØRNET

19/4 73. Ved Fyllingsdalen i Norge kommer et ægtepar hjem kl. 22,10. Efter at have sat bilen i garagen går de rundt om hushjørnet og ser da 15 meter foran sig et 80×40 cm stort mælkehvidt objekt svævende mellem to små fyrretræer. Observatorerne føler en vis rædsel ved det mærkelige syn af objektet, som oplyser hele området ved huset. Efter et minut eller to begynder objektet langsomt at stige skråt op, og fruene løber nu ind for at tilkalde naboerne, som får tid til at iagttage objektet, medens det langsomt bevæger sig bort mod sydvest. Observationstid: ca. 15 minutter. 5 vidner.

27/7 73. Ved Sundsvall i Sverige, nærmere betegnet ved Tisvattnet, observerer et ægtepar i tiden fra kl. 22,30 til 24,00 et stærkt lysende gult objekt, hvis form ses tydeligt:

Efter at objektet har stået stille i 3-4 minutter lodret over åskanten, kommer der et stærkt lysskær under objektet. Dette lysskær bliver kraftigere og svagere ligesom lyset fra et fyr og er så stærkt, at det oplyser hele området ved søen. En gang imellem stiger objektet ganske langsomt. Efter ca. 40 minutters for-

løb begynder objektet at bevæge sig langsomt mod øst. Da det i løbet af 50 minutter har bevæget sig 4 km i denne retning, ændrer det kurs mod nordøst og begynder at stige. Samtidig sætter det hastigheden op og er ude af syne efter 10 minutters forløb. Objektets størrelse målt i udstrakt arm mellem tommel og pegefinger opgives til 15×10 cm. Ingen lyd fra objektet.

Under samme observation, fra kl. 22,45, så ægteparret lige over sig noget, som de først antog for at være en stjerne, men eftersom det var noget skyet, og da der lå en tæt tåge over fjeldtoppene, fik de mistanke om, at det kunne være noget andet. Kl. 23,00 begyndte „stjernen“ at bevæge sig med jævn fart mod nordøst. Kl. 00,30 lige inden ægteparret gik i seng, befandt objektet sig langt borte lige over horisonten. X.P.

Observation fra Nakskov

Den 29/9 1970 kl. 00,15-05,20 observerede en mand fra Nakskov, som ønsker at være anonym, først et diskosformet, mørk-gullig-brunt objekt, der foretog komplicerede manøvrer over hustagene i byens sydlige udkant ved havnen. Senere kom endnu to lysende „tennisbolde“ til og deltog i de i rapporten detaljeret beskrevne manøvrer.

Observationen afsluttedes først tidligt på morgenen, da det var ved at blive lyst. Kun en enkelt cyklist passerende observatøren under den lange observation. Af forskellige årsager ønskede observatøren dog desværre ikke at gøre denne forbipasserende delagtig i hændelsen, hvorfor observationen ikke på anden måde har kunnet bekræftes.

oh

1/10 73. Observationsstedet er Hønefoss, 45 km nord-vest for Oslo. Fra kl. ca. 00,00 til 06,00, altså i seks timer, observerer en mand, som opholder sig ved sin bopæl, et guldskinnende objekt, som bevæger sig langsomt omkring observationsstedet, hvor det passerer såvel foran som bag hus og buske. Objektet, som er helt lydløst, befinder sig i ca. 150 til 200 meters højde, men da det anden gang under observationen kommer hen mod observatøren, er højden kun 7-10 meter og afstanden 30-40 meter, hvor objektet svæver mellem nogle træer. Størrelse af objektet opgives som en femkrone målt mellem tommel- og pegefinger i udstrakt arm.

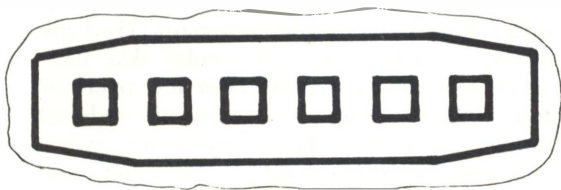

Under observationen forsøger observatøren at kontakte folk i nærheden, men p. gr. af det sene tidspunkt, desværre forgæves. Observatøren beretter, at han under observationen blev tør i munden, hævet i halsen og rød i øjnene og at han senere fik kvalme.

11/10 73. Fra kl. 20,17 er der UFO-alarm over Midtsjælland. Første melding kommer fra Madslunde, 6 kilometer vest-nordvest for Sorø, hvor der fra kl. 20,10 i nordøst 10-15° over horisonten ses et hvidt objekt, som først bevæger sig langsomt mod nord for kort efter at ændre kurs 180°. Fra nogle af de 15 stationer, som alarmeres i området, kommer der hurtig melding om, at der muligvis er militære øvelser i området, idet militærfly gentagne gange passerer området og kan følges fra Alarmeringscentralen. En del mel-

dinge kunne dog tyde på, at der også var UFO-aktivitet i området. Alarmen afblæst ca. kl. 23,00.

16/10 73. En mand fra Slagelse er denne dag til et møde i Gørlev. Da kl. er ca. 21,00 går han et øjeblik ud i det fri for at trække lidt frisk luft. I østlig retning i 60° højde får han da øje på et aflangt lysende objekt, på hvis side der ses noget, som ligner vinduer. Objektet bevæger sig i en lige bane mod vest. Dets lys betegnes som elfenbensfarvet og skifter hele tiden fra svagt til kraftigt. Uden om objektet ses en lysende corona. Lyd høres ikke. Objektet, hvis størrelse angives som to-krone-stort, betragtes i nogle

minutter, og det er stadig synligt, da observatøren går ind igen.

Observatøren, som iagttog objektet sammen med en anden mand, undrede sig nok over det mærkelige syn, men tillagde ikke hændelsen nogen betydning, før han senere kom til at tale med en UFO-kyndig mand herom.

X.P.

17 og 20/10 73. Røde lys i frugtplantage ved Pedersborg (Sorø). Vor mand i området, som har undersøgt sagen, beretter:

„Der er under denne „UFO-bølge“, ved to lejligheder konstateret tilsyneladende uforklarlige røde lys i den sydlige del af en frugtplantage ved Pedersborg. Hertil kommer en anden uforklarlighed, nemlig den, at adskillige telefoner i Pedersborg og nærmeste omegn har været mere eller mindre ude af drift, ikke blot de samme dage, hvor objekter er blevet observeret i området, men på nøjagtig de samme tidspunkter. Trods flere dages ihærdige anstrengelser, er det endnu ikke

lykkedes telefonnælskabet at finde nogen fejl ved installationerne.

Observationerne af de røde lys fandt sted ved to lejligheder:

Onsdag den 17/10 kl. ca. 19,00, samt lørdag den 20/10 kl. ca. 18,45. Jeg har besøgt stedet og talt med øjenvidnerne. Onsdag aften skete følgende: Fru N. var gået ud fra plantagens indkørsel og over vejen for at hente en kat, der var blevet kørt over. Idet hun står i begreb med at gå tilbage, ser hun nede i frugtplantagens sydlige ende – eller som hun først troede – bagved samme, en række kraftige røde blink. Da vejen til Pedersborg umiddelbart syd for plantagen drejer mod vest, bagom plantagen, troede hun, at det drejede sig om et udrykningskøretøj. Der kom imidlertid intet køretøj, ej heller hørtes der nogen motorstøj. Hun gik derfor ind i huset igen og tænkte ikke nærmere over det passerede. Hun har over for mig beskrevet lysene som værende røde til orange, og af en så kraftig intensitet, at havens træer blev klart oplyst. Fra huset, som plantageejeren bebor, og til havens sydlige afgrænsning, er der ca. 150–200 meter.

Om lørdagen blev de røde lys set igen. Denne gang af to personer. Fru N., der i bil passerede frugthaven den pågældende aften, har fortalt mig, at hun, idet hun var ud for plantagen kl. ca. 18,45 pludselig bemærkede nogle orange til røde lys trænge ud fra havens sydlige del. Lysene forekom at blinke regelmæssigt og syntes at rotere. På grund af trafikken var det ikke muligt at standse op før senere, og da hun lidt efter kom tilbage til stedet, var lysene forsvundet. Det forekom hende, at lysene kom fra et sted lige under træophøjde. Hun troede ligeledes først, at det drejede sig om lyset fra et køretøj. Det kunne minde en del om lysene på de vogne, vejvæsenet bruger. Også denne gang var lysene af en så kraftig intensitet, at træerne blev klart oplyst. Lysfænomenet lørdag aften blev også observeret af plantageejers hustru, der fra et kvistvindue havde en om muligt bedre udsigt over haven. Hun beskrev det som komplet uforklarligt.

Det røde lys, som fra hendes observationssted syntes at bevæge sig op og ned og frem og tilbage, lyste så stærkt, at hele havens sydlige ende var oplyst.

På spørgsmålet om, hvad hun troede det var, hun så, svarede hun, at det næsten forekom hende, som om „en stjerne var faldet ned i haven“.

I øvrigt var det ikke til at forklare“.

E.S.: Under UFO-alarmering på de foranævnte aftener var det i perioder umuligt for Alarmeringscentralen at komme i telefonisk forbindelse med observationsområdet.

X.P.

— — —

Lørdag den 20/10 73 er der UFO-alarm i Midtjylland fra kl. 18,17 til kl. 23,38. I dette tidsrum får Alarmeringscentralen bl. a. 3 meldinger fra vor mand, som har beskrevet ovenstående hændelse, nemlig kl. 18,19, kl. 20,23 og kl. 21,00. Observationerne er fra området i nærheden af frugtplantagen. De observerede objekter blev bekræftet fra andre observatører i området.

X.P.

Alle vore læsere ønskes et godt nytår fra alle i SUFOI.

TIL LYKKE!

Allerede nu kan vi offentliggøre navnene på vinderne i vor læserkonkurrence. Blandt alle, der havde indbetalt 1974-abonnementet inden 10. januar, blev følgende 5 trukket op af den høje hat:

- Nr. 938 H. Pleshardt, 8723 Løsning.**
- Nr. 1438 R. Kildesø, 2730 Herlev.**
- Nr. 3104 E. Schov, 2800 Lyngby.**
- Nr. 3435 B. Hansen, 1861 Kbh. V.**
- Nr. 3502 T. Ridderberg, 65 230 Karlstad, Sverige.**

Vinderne får direkte besked fra SUFOI.

19/10 73. Fra kl. 18,21 til 23,05 er der UFO-
alarm i området Midtsjælland. I dette tids-
rum indgår der en del meldinger om fly,
men også om objekter, som sikkert har været
UFO'er. En melding fra Fuglebjerg, som af
Alarmeringscentralen bliver givet videre
bl. a. til vor mand i Madslunde ved Sorø,
resulterer i en observation kl. 20,58. I syd-
østlig retning ca. 30° højde observeres et
klart gult og pulserende objekt, som har
kurs mod nord. Det ændrede hurtigt kurs
mod øst nordøst samtidig med at lysintensi-
teten begyndte at veksle kraftigt, således at
objektet til tider var næsten usynligt. Objek-
tets flugt syntes at foregå i en art sejge
tag eller spurter fremad. Ca. 5 minutter efter
at være forsvundet i østlig retning viste
objektet sig igen. Kursen igen fra syd til
nordøst og karakter som før. Familie af vor
mand, som denne gang observerede objektet
fra Pedersborg (nord for Sorø) beskrev fæ-
nomenet som: stort, orangerfarvet og pulse-
rende.

Næsten samtidig ser flere mennesker fra
Pedersborg frugtplantage et klart gultlysen-
de objekt mod syd, der i en stejl kurve går
lige ned til jorden og forsvinder bag træerne.
Trods god dækning af observatører i områ-
det, ses objektet ikke at komme op igen.
Mulighed for landing!

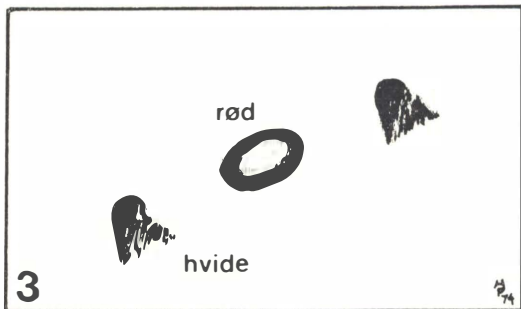
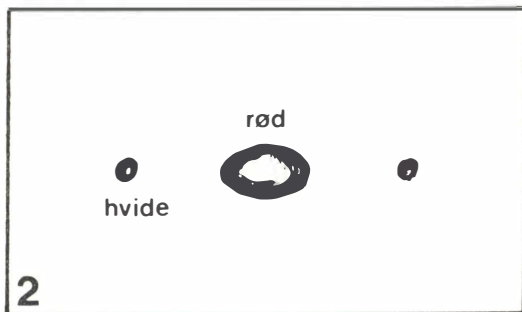
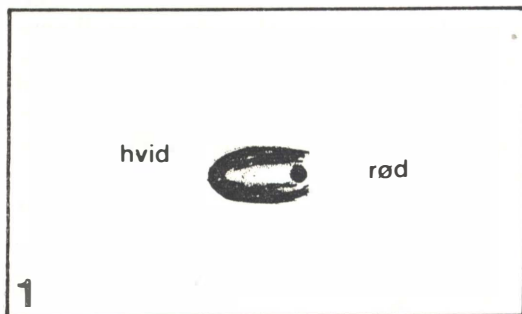
23/10 73. Fra kl. 19,16 til 23,30 er der igen
UFO-alarm over det meste af Sjællands om-
rådet. Der er meget kraftig flyvetrafik i om-
rådet, men også meldinger om objekter, som
tyder på UFO-aktivitet; bl. a. var det flere
gange muligt for Alarmeringscentralen at føl-
ge disse objekter i området. Også denne
gang var der besværligheder med de automa-
tiserede telefoncentraler.

Hovedsagelig i månederne november-decem-
ber 1973 er der indgået en del rapporter fra
vor mand i Madslunde (ca. 6 kilometer vest-
nordvest for Sorø).

Allerede på nuværende tidspunkt kan det
konstateres, at disse observationer har fundet

sted i perioder, hvor der er andre observa-
tioner på Sjælland eller Fyn. Desværre går
det meget langsomt med at få rapporterne
fra Sjælland ind, og for Fyns vedkommende
er beretningerne først kommet frem i de sid-
ste dage, og der vil derfor gå nogle uger,
inden vi er i besiddelse af dette materiale.
Vi regner med at kunne bringe det i næste
nr. af „UFO-Nyt“.

I flere af observationsberetningerne fra
Madslunde beskrives et objekt som vist på
nedenstående skitse:

Vi overlader til observatøren at beskrive dette:

„Skitse I: Objekterne ses fra siden. Karakteren nærmest stjerneagtig. På bagkanten af dette lys har jeg ved tre lejligheder i kikkert konstateret det lille røde blinklys, der tænder og slukker med hurtige intervaller.

Skitse II: Objektet forfra (skråt nedefra) efter lysændringen. Lysskiftet er alle gange foregået brat. *Lyset, som objekterne derefter udsender har tit været af så svag karakter, at det kun har været muligt at genfinde det i kikkert.* De to „sidelys“ har på nær een gang (ved Brandsmark) forekommet konstante. Det røde midterlys (der af og til tænder senere end sidelysene, af og til blinker solo) tænder og slukker regelmæssigt med ca. 1 sek. intervaller. Ved een lejlighed (lørdag 18/11) var dette lys helt hvidt i ca. 1½ min.

Skitse III: Tirsdag 20/11 1973, objektet ved Brandsmark.

Objektet, som jeg fulgte fra området ved Vedsø Vang (Skov) (øst herfor) og til Tuelsø's NE.-kant, var i begyndelsen at se som på skitse I. Nord for Tuelsø skiftede det til lyset som på skitse II. (Det røde blinklys satte ved denne lejlighed senere igang). Objektet gik herefter i en art glideflugt lavt ned over mosearealerne mellem Brandsmark-Slaglille. I trætopshøjde krængede det pludselig hårdt bagbord. (Lysene rejste sig i ca. en højde af 45°).

Her så jeg for første gang de to sidelys blusse kraftigt op som vist på skitse III. Dette varede kun ved i ca. 10–15 sek. Da genstanden igen rettede op, fik også lysene deres tidligere intensitet igen. Skulle man beskrive disse stærkt hvide lys, kan de nærmest sammenlignes med magniumsblus.“

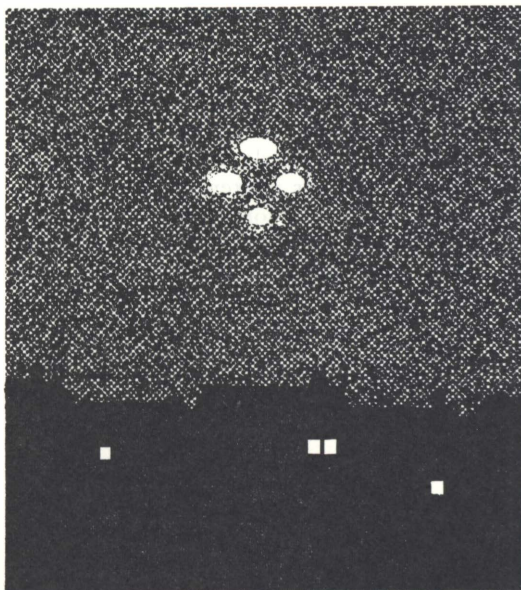
Med hensyn til beskrivelsen af dette objekt, skal vi endvidere henvise til observationsberetningen den 9/12 1973.

— — —

26/11 1973. Mellem ca. kl. 00,30 og 00,40 ses fra Ordrupvej i Charlottenlund 3 eller 4 runde hvidtlysende, to-kronestore objekter,

som kommer tilsyn i n. v. 60° højde og som efter ca. 5–6 min. flyvning forsvinder i vestlig retning.

Kl. 00,45 er der observation fra Guldbergs-gade i København. Fra syd-øst, 60° højde kommer 4 objekter svævende. Observatøren beretter:

„Objekterne havde en smule afstand mellem sig, nærmest som en urolig kvadrat, hvor de forsøgte at holde sig samlet. De var skinnende over det hele, både på underside og det, jeg kunne se af siden og helt op til overkanten. Det var nærmest som sæbebobler eller blankt stål, let blålig i farven.“ Observationen varer ca. 20 sek. Objekternes størrelse anslås til noget større end en to-krone (målt i udstrakt arm) og hastigheden til omkring 200–250 km. Objekterne, som var lydløse, forsvandt i n.v. 80° højde bag nogle huse.

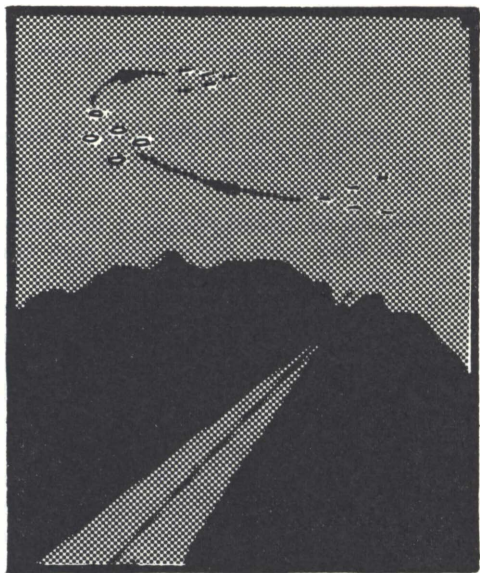
— — —

30/11 1973. Fra kl. 17,02 til ca. 23,15 er der ufo-alarm i Midtsjællandsområdet. Kl. 20,00 indgår der melding fra Madslunde om observationer i området, begyndende kl. 18,45. I forskellige perioder observeres eet eller to

objekter lavt over skoven Vedsøvang, kl. 19,57 observeres der fra ca. 1 km afstand et kraftigt matrødt lysskær trænge ud fra skoven i to glimt. Lyskilden forekommer at være 1/3 af selve skovens silhouet (fra jord til trætop), ligesom det første glimt var kraftigere end det sidste.

Fra samme område indgår der senere på aftenen 3 meldinger om observationer over skoven. Desværre mangler der rapport om to andre observationer i Sydsjælland samme aften.

1/12 1973. Et ægtepar, som ad hovedvej E 4 kom kørende i bil mod København, fik kl. 00,45 øje på gul-hvide lysende, flade skiver.

Objekterne kom fra kurs ca. s. ø. over Køge i en kurve ind over Karlstrup og mod København. Ægteparret antog det først som genspejling i forruden, men efter at være standset, kunne de tydeligt se, at det var objekter, som bevægede sig i nordlig retning, hvor de efter 5 min. forløb forsvandt.

X. P.

9/12 1973. Kl. 16,50 er der igen observation ved Madslunde. Vejret er stjerneklart med

fuldmåne i øst. Observatøren beretter:

Et objekt af en vis udstrækning, der synes at reflektere måneskinnet, viser sig over Vedsøvang, øst herfor. Objektet daler gradvis og forsvinder efter ca. 1-1½ min. bag skoven.

Kl. 18,50: Hvidt stjerneagtigt objekt, der synes at skyde en temmelig god fart, viser sig over skovkanten i s.sø., med kurs n. Obj. passerer forbi over Vedsøvang i ø. og i kikkert skelnes foruden det stærke hvide frontlys et par svage rødlige lys, anbragt et stykke bagude. Ø.n.ø. herfor går det hvide lys pludselig ud, og genstanden fortøner sig til en svag, næppe synlig hvid masse, der langsomt fortsætter sin bane mod n. Den er nu kun synlig i kikkert. *Kort efter begynder et mat rødgråt lys at pulser med ca. 2 sek. intervaller.* Dette varer ved i ca. 2-3 min., hvorefter alt forsvinder over skoven i retning af Andemosen. (Nordenden af Vedsøvang). Genstanden syntes stationær, førend den slukkede!

Kl. 21,07: Et objekt med sidelys plus rødt midterblink kommende fra s.v., kurs n.ø. passerer over huset i en vinkel af ca. 75°. Højden ville jeg anslå til ca. 550-600 m, men på trods af, at jeg øjeblikkelig fik genstanden i kikkerten, og på trods af, at månen stod højt på himlen, sås *kun lysene*. Ingen konturer eller lign. *Det røde lys syntes ligesom med mellemrum at springe fra side til side indenfor sidelysene.*

Objektet nærmede sig Vedsøvang og næsten samme sceneri udspillede sig nu, som med objektet kl. 18,05. Pludselig dæmpedes lysene gradvis, farten gik af objektet, og efter at være nået ned i trætopshøjde, *begynder det matrøde lys at pulser.* (Igen ca. 2 sek. intervaller). Efter at have været stationært i ca. 1-2 min., slukker det lysene.

Samlet observationstid: ca. 4 min.

10/12 1973. Fra storebæltsfærgen „Prinsesse Margrethe“, position s.sø. for Sprogø, ses kl. 19,30 15 lysende skiver, som flyver i trekantformation à 3 stk. Objekterne observeres først i vest lavt over horisonten på en afstand af omkring 1 til 1,5 km. Til at begynde med

holder de samme højde, men ca. 0,5 km fra færgen stiger de til en højde af ca. 100 m i hvilken de passerer over færgen. I løbet af ca. 10 sek. er de forsvundet mod øst, 60° højde. Observatøren beskriver objekternes lys som blålig-hvid, svagt fosforescerende på undersiden, ligesom mågerne, der blev belyst af færgens lamper.

Objekternes hastighed beskrives som jet-fly eller hurtigere. Objekternes fulde størrelse anslået til ca. 6 m. Ingen lyd. X. P.

-- --

Endelig en lidt ældre rapport

2/7 1972. Observationsstedet er Rønne på Bornholm. Klokken er 22,10, hvor en yngre herre og dame er nået hjem og vil forlade bilen, da de i s.s.sø., 15° oppe, får øje på et

ovalt objekt, som lyser med en kraftig orange farve. Objektet, som er på størrelse med Månen, er omgivet af en korona, hvis størrelse er ca. 1/2 gang så stor som objektet. For at komme nærmere på objektet kører de ud til Smedegård (Rønne syd), hvor de standser for nærmere at iagttage den mystiske genstand. Tilsyneladende havde objektet ikke ændret højde, siden de kørte hjemmefra. Efter ca. 10-15 sek. begyndte objektet at bevæge sig mod observatørerne, hvorved det blev meget større. Samtidig begyndte det at lyse kraftigere, ligesom det ændrede farve til helt klar hvid. Det hele gik meget hurtigt, og da den unge dame blev forskrækket, skyndte de sig at køre hjem. Ærgerligt!

Og så var vejret endda klart, let vind, 20° varme og mørkt. X. P.

SCANDI-hjørnet

ved Finn Nielsen

Under denne rubrik bringer vi nyt og gammelt fra vore skandinaviske nabolande. Foruden rapporter vil vi med mellemrum bringe nyt om UFO-forskningen i disse lande.

NORGE:

FIRE JETFLY JAGEDE LYSENDE OBJEKT

Radaroperatøren på en af luftforsvarets radarstationer i Nordnorge spærrede øjnene op, da et ukendt lysende ekko blev synligt på den elektroniske radarskærm, den 30. november 1971 kl. 14,30.

Specialisten i kontroltårnet så radarstrålen køre rundt og rundt, og hver gang den kom ind i en speciel sektor, lyste et ekko op.

På radarstationen vidste man, at fire norske „Freedom Fighters“ var ude på øvelse over det nordligste landskab. Det var ikke nogle af disse fly, der i øvrigt fløj i formation, som man så på skærmen.

De fire jetfly fra 36. skvadron befandt sig

på det tidspunkt i ca. 30.000 fods (9 km's) højde på vej mod basen. Ingen af piloterne havde da set noget.

De blev nu af radarkontrollen informeret om det ukendte ekko, der så vidt man kunne bedømme, befandt sig i en højde af ca. 15.000 fod (4,5 km) på en position 160 km nordøst for Bardufoss. Radarstationen bad lederen for flyene om at afskære det formodede objekt kursen. Piloterne fulgte instruksen og nærmede sig objektet, som fløj med en hastighed af 70-80 knob.

De fire jetfly gik ned til en højde af 16.000 fod (4,8 km) med kurs mod objektet. De var et par kilometer fra den opgivne position, da radaroperatøren ophidset meddelte, at objektet accelererede med voldsom fart mod øst.

Piloterne havde indtil da ikke set noget. Kort efter kunne de dog bekræfte oplysningerne. Højt over dem så de noget, som lignede en stjerne, et stærkt lysende objekt, der formentlig var så højt oppe, at sollyset ramte det. Objektet bevægede sig bort fra flyene, der ikke havde brændstof nok til at optage en forfølgelse. Flyene vendte derfor tilbage til basen.

Piloterne påstår, at det, de så, ikke var

et jettfly. De tror ikke på UFO'er, men kan trods deres store kundskaber i atmosfæriske fænomener ikke forklare, hvad det var de så, og som gav ekko på radarskærmen.

Det norske forsvar ønskede ikke den mindste publicity omkring observationen, skrev det norske ugeblad „Ukebladet“, der tilføjede:

– *Vi havde en samtale med piloterne, der ikke havde noget imod at tale om hændelsen. Samme dag, som artiklen skulle skrives, gav presseofficeren i luftforsvaret besked om, at de ikke ville bidrage til spekulationer om observationen.*

Kilde: GICOFF-Information, Sverige.

SVERIGE:

„STEN“ VOLDER EKSPERTER HOVEDBRUD

Hvad var det to snedkere fandt en søndag aften i november 1958? En „sten“ eller et metalstykke? „Stenen“ er underkastet indgående ekspertundersøgelse, uden at gåden er blevet løst. „Stenen“ er så hård, at den under en prøve slog en kulkværn i stykker i Oxelösund. Var det en „flyvende tallerken“, der efterlod det ukendte materiale ved vejsiden? – Noget tyder på det.

Sent en søndag aften i midten af november 1958 var to snedkere i bil på vej mod Vaddö gennem dalen i Roslagen i Upplands län. Det var begyndt at blive mørkt, men himlen var skyfri. Mændene havde knap 10 km tilbage, da bilens motor pludselig satte ud og lyset på vognen forsvandt.

En af mændene siger: „Bilen havde altid gået perfekt, så vi syntes naturligvis det var mærkeligt, at den pludselig stoppede“.

I næste øjeblik så de begge et lysende objekt komme flyvende over himlen fra højre side. Objektet fløj ind i et venstresving og landede 50–60 meter fra dem. De skønnede længden på objektet til at være mindst 15 meter og bredden til 7–8 meter. Objektet, – eller rettere skinnet – var blåt. Yderkanterne lyste dog gule. Omgivelserne blev oplyst i en omkreds af ca. 100 meter.

Den ene observatør fortsætter: „Til at be-

gynde med troede vi, at det var en lyskaster, vi så på himlen, men vi ændrede opfattelse, da vi så, at „skinnet“ var rundt i kanterne. Nogle sikre konturer kunne vi dog ikke se. På det tidspunkt havde vi ikke hørt om „flyvende tallerkener“, så vi blev noget forbavset. „Skinnet“ løftede sig og forsvandt efter 3–4 minutter“.

Da „skinnet“ var forsvundet, steg begge mændene ud af vognen. Den ene åbnede motorhjelm, men kunne ikke finde nogen fejl. De tog strømfordelerdækslet af og undersøgte rotoren og kontakterne, men alt var som det skulle være. Medens den ene stod bøjet over motoren, gik den anden ind i vognen og startede. Til deres forbavselse startede den uden videre.

De kørte derefter frem til det sted, hvor de havde set „skinnet“ gå ned. Det første de blev opmærksom på var, at luften var trykkende og tung på en eller anden måde. Da de så nærmere på stedet, blev de opmærksom på, at græsset var trykket ned. De hæftede sig først ikke så meget ved det, da de troede, at det stammede fra en slagregn. Ved nærmere eftersyn af græsset kunne de dog se, at et eller andet havde trykket eller blæst græsset ned. De gik omkring på pladsen og lyste med en stavlygte for at se, om der var andre tegn på noget usædvanligt.

Pludselig så den ene noget blinke ved vejkanten. Da han så nærmere efter, fandt han en mærkelig tung „sten“, som han tog op. „Stenen“ var varm endnu og den anden følte også på den. Han troede ikke, at den havde noget med „skinnet“ at gøre, hvorfor han smed den ind i handskerummet på bilen. Da de ikke fandt yderligere, fortsatte de kørselen til Vaddö.

De beskæftigede sig ikke mere med hændelsen. Kun når de kom forbi pladsen omtalte de sagen for hinanden med en kort bemærkning.

„Stenen“ lå urørt i handskerummet på bilen til engang i løbet af sommeren 1959. En dag var begge mændene ude i en båd på Mälaren, da en ung mand, der var interesseret i båden, kom til dem. Den unge mand var metallurg, og en af mændene hentede

„stenen“, for at den unge mand kunne se på den og evt. sige, hvad den bestod af. Den unge mand kikkede på den og mente, at den var af platin. Han rådede dem til at gå til en guldsmed og lade ham analysere den.

De gik da til en guldsmed med „stenen“. Efter to uger fik de den tilbage igen med den bemærkning, at man ikke kunne finde ud af, hvad den bestod af. Han henviste til en anden guldsmed. Guldsmed nr. 2 beholdt også „stenen“ i to uger, men også denne gang var resultatet negativt. De fik en ny henvisning til en tredje. Herfra sendte man så „stenen“ til et laboratorium i Malmö, hvor den var i ½ år; men det eneste laboratoriet kunne gøre var at dele stenen i 3 dele.

Mændene tabte så tålmodigheden og interessen for „stenen“, hvorfor den var gemt væk til 1962, hvor de læste nogle artikler om „flyvende tallerkener“.

„Det var en bestemt artikel, som havde min interesse,“ siger en af mændene. Den handlede om en mand i Norge, som havde set et lysende objekt komme susende forbi ham. Hans bil var standset da objektet kom, men kunne køre igen, da det var forsvundet. Det var jo et paralleltilfælde til dette.

De læste, at ingeniør Schalin i Linköping tog mod oplysninger om flyvende tallerkener. Han skrev til Schalin og fortalte, hvad der var sket, ligesom han medsendte et stykke af „stenen“.

I et svarbrev oplyste Schalin, at „stenen“ var yderst interessant, bl. a. dens specielle vægt. Han meddelte, at de havde forsøgt at smelte den med en svejseflamme på 2.000 grader, men at det ikke kunne lade sig gøre. „Stenen“ havde en safirs hårdhed. Han ville fortsætte undersøgelsen.

Efter nogen tid fik de et nyt brev fra Schalin. Han skrev og spurgte, om han måtte komme og besøge observatøren. Dette skete så. Med sig havde Schalin en mand, som observatøren opfattede som højststående officer i det amerikanske luftvåben. Officieren ville gerne have et stykke med til USA, hvilket han da også fik. Observatøren måtte igen fortælle, hvad der var sket hin novemberdag i 1958. Også den anden observatør

talte officeren med. Schalin fik lov at beholde „stenen“, da han ville have den undersøgt på et laboratorium i Danmark. Derefter hørte de ikke mere fra Schalin og årene gik.

En dag mødte en af observatørerne en UFO-interesseret mand ved navn Glans. Observatøren berettede om „stenen“ og hr. Glans gik med hjem for at se på den. Han lånte den, hvorefter han fik den undersøgt på flere forskellige tekniske institutter.

Observatøren fik brev fra hr. Glans, hvori denne berettede, at han havde lagt „stenen“ i en kulkværn i Oxelösund, men det eneste der skete var, at kulkværnen (værdi 8000 kr.) gik i stykker. – Den del var så skarp, at man uden videre kunne skære 20 mm glas med den.

Observatøren blev opmærksom på en anden mærkelighed ved „stenen“. Da den var hel til at begynde med, havde den ikke været magnetisk, hvilket den nu var blevet.

Det sidste, som foreløbig kendes til sagen er, at „stenen“ er sendt til USA, hvor den skulle nærmere undersøges.

Kilde: UFO-information, Motala, Sverige.

FINLAND:

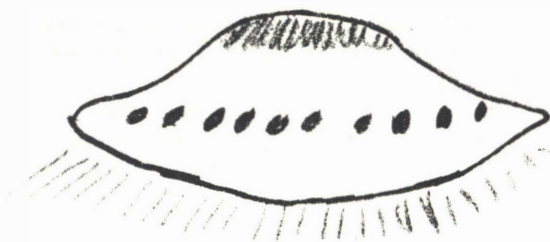
– JEG TROEDE, JEG VILLE BLIVE DRÆBT

Observationen skete den 30. marts 1972. Klokken var 20,30. Stedet Kourilehto, nord for Torneå. Observatører var ægteparret Seija og Kurt-Ove Wiik, samt Seijas mor og søster.

Kurt-Ove beretter:

Efter at have set TV gik jeg ud for at få lidt frisk luft. Jeg var ikke kommet langt fra huset, før jeg blev opmærksom på en mærkelig snurrende lyd. Jeg så op og så et rødt objekt, som hurtigt blev større. Det var en stor ildkugle, som kom imod mig med enorm hastighed. Jeg blev stiv af rædsel, da jeg troede, den ville ramme mig og huset.

På en afstand af 4–500 meter standsede det brat op omkring 50 meter over jorden. Her stod det helt stille, medens jeg i et par minutter stirrede på noget jeg mente ikke fandtes – en flyvende tallerken. Jeg løb der-

efter ind i huset for at hente de andre, så de også kunne se det.

Vel inde, løb vi alle til vinduet, hvorfra vi i ca. 15 minutter stod og så på det, medens det stod der bag ved huset. Det var mørkt ovenpå og havde mørke pletter rundt om yderkanten. Den nederste del lyste rødt, og fra undersiden lyste et hvidt skin lige ned i skoven og lyste landskabet og hustaget op. Det var meget kønt at se på, men samtidig lidt uhyggeligt.

Så begyndte det langsomt at bevæge sig fremad mod vort hus. Samtidig gjorde det nogle vuggende bevægelser og fløj så i en svag stigning mod øst, hvor det forsvandt med stor hastighed.

GICOFF telefonerede til observatøren, der besvarede yderligere spørgsmål, især de følgende fire spørgsmål.

1. afstanden til objektet
2. størrelsen af objektet
3. interessante detaljer på objektet
4. objektets bevægelser.

Punkt 1 (afstanden):

– *Hvor langt antog du der var til objektet?*
Mellem 4–500 meter.

Elven

Tegning af observationsstedet.

– *På din tegning er der en elv mellem dig og huset, stemmer det?*

Ja, det stemmer.

– *Hvor bred er elven, hvor du befandt dig?*

Ca. 20–25 meter.

– *Hvor langt fra elven befandt du dig, da du så objektet?*

En 250 meter, ville jeg tro.

– *Hvor langt fra elven ligger huset?*

Ca. 50–60 meter.

– *Befandt objektet sig bag huset?*

Ja, og noget ved siden af.

– *Hvad begrundet du den opfattelse med, at det befandt sig lige bag huset?*

Objektet befandt sig lige over træerne, hvilket gjorde, at jeg ikke kunne se, om lyset ramte jorden. Lyset som objektet satte ned, ramte hustaget som blev oplyst.

– *Så du virkelig, at husets tag blev oplyst?*

Ja.

– *Aftegnede objektet sig mod terrainet, da det var længst nede?*

Nej, det aftegnede sig mod horisonten, da det stod lige over trætoppene.

Punkt 2 (størrelsen):

– *På din tegning er objektet næsten lige så stort som huset, passer det?*

Ja, det var næsten lige så langt som huset.

– *Ved du hvor langt huset er?*

Det er ca. 4 meter.

– *Er huset ikke mere end 4 meter?*

Nej, det er et lille sommerhus, og det er ikke mere end 4–5 meter.

Punkt 3 (interessante detaljer):

– *Rundt om yderkanten så du sorte punkter, hvad har du opfattet dem som?*

Ja, jeg ved ikke, det var måske vinduer. Det jeg så, var bare sorte flager.

– *Var de runde eller firkantede?*

De var ægformede.

– *Hvor på objektet var disse flager?*

De var på kanten af den del, der lyste rødt, og de var placeret med et vist mellemrum.

– *Har jeg opfattet dig rigtigt, når jeg siger,*

at de lå horisontalt midt på langs kanten?

Ja.

– Det mørke parti ovenpå, hvordan opfattede du det?

Det så ud som en kuppel, mørkest opad, men ikke helt sort.

– Fra den nedre rødtlysende del kom et stærkt hvidt skin, som oplyste hustaget, stemmer det?

Ja.

– Hvordan så dette lys ud? Var det som en projektor, eller tror du, at det bare var lyset fra objektet, der forårsagede at taget blev oplyst?

Nej, ingen af delene. Min opfattelse var, at lyset blev „tændt“ på en eller anden måde.

– Hvor længe var lyset „tændt“ over hustaget?

Lige så længe objektet befandt sig ved huset, 14–15 minutter.

– Var lyset skarpt afgrænset mod den mørke nathimmel?

Ja.

– Så de andre også dette lys, som lyste taget op?

Ja.

Punkt 4 (objektets bevægelser):

– Du siger, at inden objektet forsvandt, nærmede det sig huset samtidig med, at det vuggede.

Ja, det vuggede 2–3 gange sideverts inden det forsvandt.

– Ændredes lysstyrken, da det fløj væk?

Nej, det havde det samme røde skin.

– Tror du det var noget jordisk fremstillet objekt?

Nej, jeg tror ikke, der findes noget fly, der kan flyve så hurtigt som dette gjorde. Hastigheden var enorm, da det kom mod mig, og så pludselig standsede det helt, som var det fløjet mod en væg. Det forsvandt også med samme enorme hastighed.

Yderligere spørgsmål:

– Når det gælder observationstiden, stemmer den?

Ja, det var sikkert 15 minutter. Selv stod jeg i ca. 2 minutter, inden jeg løb ind.

– Din kone, hendes søster og svigermor så objektet inde fra huset; så de det gennem en rude?

Ja, det stemmer. De var ikke ude af huset, men alligevel har vi opfattet det samme.

Kilde: GICOFF-information, Sverige.

NORSK UFO CENTER etterlyser seriøst UFO-interesserte i Oslo/Østlandsområdet!

Som et viktig ledd i bestrebelsene på å bygge opp et stadig større og bedre rapporterings- og undersøkelsesnett over hele Norge, etterlyser Norsk UFO Center seriøst interesserte personer i Oslo/Østlandsområdet, som kunne tenke seg å være våre representanter på stedet.

I denne så viktige landsdelen er vi desverre svakt representert, og dette beklagelige faktum gjelder det nå å få gjort noe effektivt med så snart som mulig!

Det vi søker er feltforskere, konsulenter og rapportører, og i første omgang vil vi gjerne få registrert alle som kunne ha interesse av å delta på en eller annen måte. Deretter vil hver enkelt få tilsendt nærmere opplysninger om hvordan vi har tenkt oss det hele lagt opp.

Enhver kan delta – så nöl ikke med å sende noen ord til:

NORSK UFO CENTER
Postbox 2119,
7001 Trondheim.

GODT NYTÅR! – med spændende UFO-NYT-artikler

I nr. 2 kommer mange spændende artikler, med bl. a. nye UFO-fotos fra Japan – mere om efterrårets observationsbølge – sådan bygger De en UFO-detektor – kritik af kalkade-artikler – de mystiske miniaturefly og meget andet.

Gå ikke glip af nr. 2 – har De husket at forny abonnementet på Deres UFO-NYT?

Medlemsorientering

Under denne overskrift bringes i hvert nummer en kort omtale af aktuelt stof, der har til formål at oplyse SUFOI's medlemmer om organisationens arbejde.

MEDLEM AF SUFOI

Da dette nummer er det første i den nye årgang, vil jeg kort gentage en lille ting for vore mange nye læsere:

Alle som abonnerer på UFO-Nyt kan betragte sig som medlemmer af organisationen SUFOI.

Hermed følger retten til at erhverve SUFOI's bogudgivelser til en særlig favørpris ($\div 25$ pct.). Desuden vil De blive orienteret om arrangementer, som SUFOI står for i årets løb. Af tidsmæssige og praktiske årsager kan SUFOI kun påtage sig nogle få årlige arrangementer, og beklageligvis kun i nærheden af Storkøbenhavn. Vi søger at udvide vores rækkevidde mest muligt, men den frivillige arbejdskraft, som vi er henvist til, sætter naturlige begrænsninger herfor. – Vi håber – allerede i næste nummer – at kunne byde velkommen til et større foredragsarrangement i København.

FORRETNINGSUDVALGET (FUV)

FUV (se side 2) står for SUFOI's daglige ledelse. Jeg plejer i disse spalter kort at orientere om de problemer, som udvalget tumler med. Her bringes et uddrag af de behandlede emner:

Nye medarbejdere: Det store arbejde i SUFOI kræver en stor del af fritiden, og fra tid til anden er det tvingende nødvendigt, at vi får tilgang af nye medarbejdere. FUV har følgelig søgt efter hjælpere til aflastning af arbejdsområderne. Vi er taknemmelige for den pæne tilslutning, vores opfordring har fået, og vi er gået igang med at fordele ar-

bejdet mellem de mange nye hænder. Vi er dog fortsat interesseret i at høre fra andre, som mener at have tid til at arbejde med sagen. (Se under „Informationsafdelingen“).

J. A. Hyneks bog: Denne bog er desværre ved at blive lidt af en legende. Vi har lovet den frem forlængst, men det er blevet forsinket. FUV arbejder fortsat på at få bogen udgivet, og nu ser det ud til at skulle lykkes. Et af de væsentligste problemer, som vi mødte, var oversættelsen. Det viste sig, at bogen indeholdt en tekst, som krævede en minutøs gennemgang. Vi har derfor måttet arbejde med oversættelsen længere end oprindeligt tænkt, men til gengæld skulle kvaliteten heraf blive højere.

Fremtidige udgivelser: Foruden Hynek's bog har FUV en del projekter på tapetet. Jeg skal ikke oplyse enkelthederne endnu, men der arbejdes med *nye bøger, salg af gode båndoptagelser*, samt udsendelse af mindre *duplikerede hefter* med enkelte emner vedrørende UFO-forskningen.

Ny „Rapport-gruppe“: Til supplement for vores Alarmerings-central og Rapport-centralen vil der blive oprettet en „Rapport-gruppe“. Den skal ledes af en central gruppe i København og suppleres med folk til rapportoptagning rundt om i landet. Foreløbig vil X. P. Madsen deltage sammen med to nye folk: Henrik Pedersen og Henry Galle Stech.

STUDIEGRUPPERNE

Flere grupper vil gerne have nye deltagere i arbejdet og i diskussionerne. Grupper, som overfor mig har givet udtryk herom, er anført nedenfor. Har De lyst til at snakke med andre interesserede om dette emne, så anbefaler vi, at De søger direkte kontakt med grupperne. Vil De gerne først høre lidt om en gruppe, f. eks. dens størrelse, gennemsnitsalder, interessefelt osv., så bedes De skrive til undertegnede, hvor oplysningerne kan fås. Vi benytter lejligheden til at opfordre læserne på *Fyn* til at finde sammen om en studiegruppe, da en sådan mangler på øen. Vi vil i øvrigt gerne høre om andre grupper, som ønsker at blive omtalt i disse spalter.

SUNDBY UFO-FORENING

Henrik Henriksen
Lygtemagerstien 3
2300 København S.

TÅSTRUP-GRUPPEN

Torsten Dam-Jensen
Søndertoften 44
2630 Tåstrup.

VIRUM UFO-KREDS

Flemming Ahrenkiel
Niels Bohrs Allé 12
2860 Søborg

ROSKILDE-GRUPPEN

Finn Nielsen
Absalonsvænget 1
Ramsømagle
4621 Gadstrup

JØRLUNDE-GRUPPEN

Torkild Overvad
Bøgevej 2, Jørlunde
3550 Slangerup

RØNNE-GRUPPEN

Torben Rønne-Larsen
Kalkbrænderivej 8
3700 Rønne

FELSTED-GRUPPEN

Kai E. Møller
Felsted Vestermark
6200 Åbenrå

FREDERICIA-GRUPPEN

Bent Eriksen
Købmagergade 6 B, 2. th.
7000 Fredericia

RANDERS-GRUPPEN

Kurt Jensen
Violvej 23
8900 Randers

NØRHOLM-GRUPPEN

John Juhler
Nørholmsvej 313
9000 Ålborg

NYT STUDIEKREDSBLAD

Tåstrup-gruppen har taget initiativ til at starte og fremstille et nyt studiekredsblad. Det første prøvenummer foreligger om kort tid. Det er tanken, at bladet – som er duplikeret og på ca. 10 sider – skal danne et forbindelsesled mellem grupperne. De enkelte deltagere vil i hvert nummer omtale det eller de sager, som gruppen pusler med for tiden. I det hele taget har et sådant blad mange muligheder. Vi understreger, at dette blad kører *uafhængigt af SUFOI* og vores ekspedition kan følgelig ikke benyttes.

Man har bedt os om, at opfordre læserne til at bestille et eksemplar af det første nummer, der som sagt snart er på trapperne. Bestilling heraf foretages ved at sende 2 kr. i frimærker til: Tåstrup-UFO Gruppe, v/ Torsten Dam-Jensen, Søndertoften 44, 2630 Tåstrup.

Når man har set, hvor stor interesse der er for prøvenummeret, vil der blive taget stilling til prisen for et årsabonnement på „Studiekredsbladet“.

INFORMATIONSAFDELINGEN

SUFOI's Informationsafdeling mødes hver tredje torsdag hos undertegnede i Gentofte ved København. For tiden er gruppen på 8 deltagere, og der arbejdes bl. a. med PR og reklame for UFO-arbejdet i Danmark. Desuden søger vi at gøre SUFOI kendt. Vi ser meget gerne at flere vil deltage i det omfattende arbejde. Det eneste, vi må bede om, er, at De har den nødvendige tid og energi. Hvad angår tiden, så vil det dreje sig om et par timers ugentligt arbejde samt tid til det omtalte møde. – Skriv til os og fortæl lidt om Dem selv: hvad der interesserer, osv. Til oplysning kan jeg sige, at gruppens nuværende gennemsnitsalder er ca. 30 år.

ELEV-MATERIALE

Er De lærer og står De foran at skulle oplyse en skoleklasse om UFO'er? Eller er De selv elev og agter De at fortælle kammeraterne om sagen? – Så vil vi anbefale vores genoptrykte hefte: „*Orientering om emnet UFO'er*“. Det er 2.-udgaven af det tidligere

„studiekredshefte“, som vi solgte i 1973, men som nu er udsolgt.

Teksten er ikke ændret væsentligt fra den første udgave, men den er revideret lidt og lettere udvidet. Heri vil De finde en sammentrængt udgave af de væsentligste træk fra „UFO’ernes historie“, sådan som SUFOI ser den. Der er medtaget en fyldig omtale af vigtige danske og udenlandske observationer, en gennemgang af diverse undersøgelseskommissioner, hvordan UFO’erne opfører sig, deres karakteristika, astronauternes oplevelser med dem, videnskabsmænds udtalelser etc.

Vi kan tilbyde dette hefte særligt billigt, da det er duplikeret i et stort antal. Prisen er 6 kr.! Heftet indeholder 23 sider.

Heftet bestilles ved, at De sender beløbet

til: SUFOI, postgiro 11 77 25, Oxford Allé 3 A, 2300 København S. Så får De heftet snarest muligt med posten!

BESTIL UFO-FOREDRAG !!

SUFOI’s Foredragsafdeling (adressen side 2) modtager henvendelser fra Dem, dersom De ønsker foredrag om emnet UFO’er. Vi kan med kort varsel påtage os foredrag i Storkøbenhavn, mens vi må bede om varsel i god tid, dersom vi skal rejse længere. Vi må altid bede om, at få de faktiske rejseudgifter godtgjort af arrangøren. Alle yderligere oplysninger kan De få hos Foredragsafdelingen. Vi modtager bestilling på foredrag i god tid!

*Peter A. Hansen
Informationsafdelingen*

Sir George Grey’s utrolige rejser

Af Erwin & Gerda Feeken

George Grey, født af engelske forældre og uddannet i London, var kun 25 år gammel, da han fik kommandoen over et undersøgelseshold, der skulle udforske kystegnen i det nordvestlige Australien. Sammen med ham var løjtnant Lushington, som var næstkommanderende, skibslæge Walker og 9 andre mænd. Han tog også 31 får, 19 geder og 6 hunde med.

Skonnerten Lynher, som han havde charret i Capetown, og som var under kaptajn Browse’s ledelse, kastede i begyndelsen af december 1837 anker i indsøen St. George Basin ved Kimberley egnens barske kyst. Den 9. december blev der rejst telte på et passende sted, og dyrene og noget forråd blev afskibet. Flaget blev hejst, og territoriet blev taget i besiddelse i hendes majestæt dronning Victorias navn. Hun var kommet på tronen 6 måneder tidligere.

Da Grey havde brug for heste til sin planlagte rejse til Swan floden, tog løjtnant Lushington af sted i skonnerten til Timor for at skaffe dem. I mellemtiden udforskede Grey omegnen af Prince Regents flod og Hanover bugt og fandt sig på et område med sjældne naturfænomener: fladtoppede sandstenskamme rejste sig i terrasser, og hver flade besat med mange søjler af mere eller mindre ensartet højde. Det nederste af disse terrasser var mange steder hullede og revnede og under dem var der en nøjagtig gentagelse af hele arrangementet.

Grey bemærkede, at overfladevand sivede gennem sprækker og revner ind i klippen fra de øverste lag og uafbrudt eroderede mere og mere sandsten væk. Efterhånden ville en hvælving bryde sammen og derved afsløre et nyt sæt søjler. Da selskabet igen i marts, i slutningen af monsunperioden, passerede

dette sted, opdagede Grey, at det underjordiske vandløb var blevet fyldt med strømme af vand, der antagelig passerede gennem hulerne.

Den 22. december tvang heftige regnbyger de opdagelsesrejsende til at søge ly under en fremspringende klippe. De havde næppe nået den, før en flok indfødte, alle i krigsmaling og svingende deres sværd, rykkede frem imod dem. I følge med dem var en hund af en race, som Grey ikke tidligere havde set. Grey affyrede sit gevær hen over hovedet på dem, og de flygtede.

På en anden tur i det nye år langs Prince Regents floden opdagede Grey det berømte baobabtræ. På mange af disse træer observerede Grey nogle mærkværdige rækker af indsnit (eller hak) af hvilke alle med undtagelse af de laveste var kradset ud.

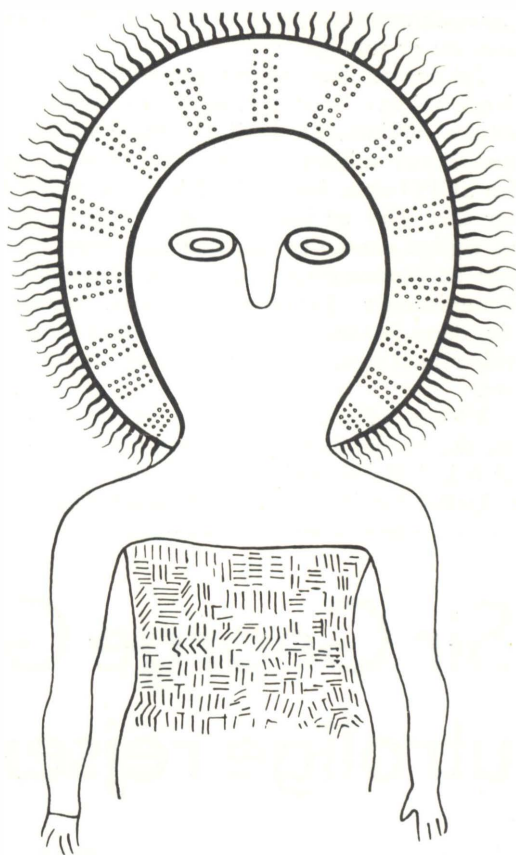
Grey noterede sig også „sandstens stykker, der af og til var fæstet i træernes grene, i en anselig højde fra jorden, næsten cirkelrunde i formen, omkring 3½-4 cm i diameter, så at de lignede møllesten“.

Den 17. januar vendte Lynher tilbage til Hanover bugt, men i stedet for heste havde løjtnant Lushington kun kunnet få ponier. Grey lagde med blandede følelser mærke til, at disse var i god form og stand, men temmelig små og komplet vilde.

Den 29. januar brød selskabet op. Til trods for vanskeligheder gik de over kløfter og flodstrømme, og de nåede stadig højere op, mens de rejste sydpå. En mængde forråd gik tabt under opstigningen.

Den 10. februar så man et stort antal indfødte og hørte stemmer i krattet. En af Grey's mænd mærkede træer til den rute, han regnede med at ville følge næste dag. Pludselig kom han løbende forpustet og rædselsslagen, fulgt af en indfødt med et spyd fastgjort til en kastestok (woomera). I løbet af få sekunder kom talrige indfødte frem bag klipper og buskads og rykkede frem med vilde krigsråb. Spyd susede hen imod det lille selskab. En indfødt, som Grey kaldte „en let – (svagt, lyst) – farvet mand“, syntes at være anfører.

Grey tømte løbene på sin bøsse over hove-

Skitse af Wandjina maleri, (herover), og (kobber) stik (næste side) af sandstenshulen, hvor malerierne blev fundet.

derne på de indfødte. Så tog han sin riffel og gik hen mod den lyst-farvede mand. I det samme blev Grey ramt af 3 spyd, af hvilke ét sårede ham alvorligt i hoften. Efter en uhyre anstrengelse kom han på benene igen og trak spydet ud af sin hofte. Han gik igen hen imod den lyshudede anfører, som truede ham med sin kølle, men flygtede hen imod en klippe, da Grey ikke standsede. En kugle ramte manden nogle få fod fra hans skjul. „Virkningen“, sagde Grey, „var elektrisk. Tumulten fra kampen var ophørt, der blev ikke kastet et eneste spyd mere, der blev ikke

udstødt flere hyl. Indfødt efter indfødt trak sig tilbage og forsvandt lydløst“.

Grey's sår blev forbundet af skibslægen Walker, og han blev ført tilbage til lejren, hvor han blev tvunget til at forblive i 2 uger. Temperaturen inde i hans telt nåede til tider op på 58° C.

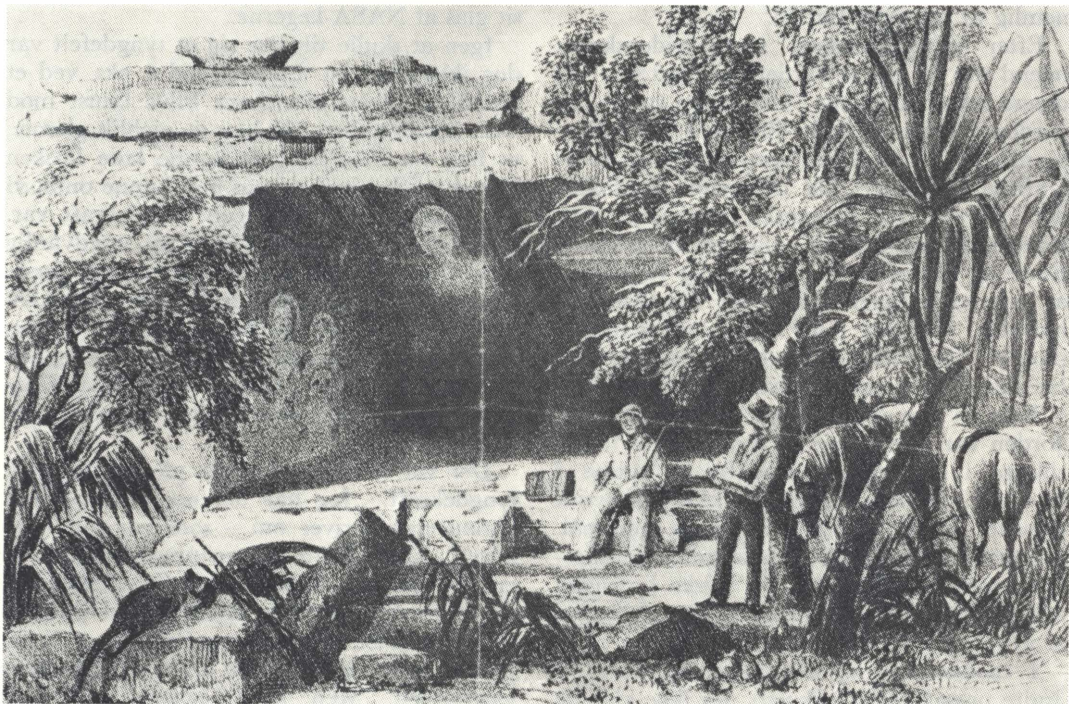
Grey forandrede så sine planer. Han håbede ikke længere på at nå Swanfloden med holdet i dets opløste tilstand. Et depot (hovedkvarter) blev oprettet, og alt det forråd, som ikke kunne transporteres videre af det reducerede antal heste blev gravet ned der. Han havde til hensigt at trænge igennem mod syd så langt som forsyningerne rakte og så vende tilbage til depotet og skonnerten. Grey blev løftet op på sin pony, og man startede. Senere skrev han: „Mændene så alle raske og forhåbningsfulde ud, jeg fremmalede i fantasien det hurtige fremskridt, som dette land inden længe ville gøre i handel og civilisation, og min svaghed og træthed var helt glemmt“. Efter at have krydset utallige floder

og højderygge, opdagede selskabet d. 2. marts en flod, som Grey gav navnet Glenelg floden. Mens de rejste mod øst langs flodens nordlige bred, lagde Grey mærke til „en virkelig pæn ovn eller ildsted af de indfødtes“. Den bestod af et cirkelrundt hul, 20 cm dybt og 90 cm i diameter, og var meget omhyggeligt brolagt og afgrænset af flade sten.

Den 26. marts i egnen omkring Wandjina, da Grey kiggede på sandstensklipper, der tårnede sig op over dem, så han „pludselig på en af dem en yderst usædvanlig stor skikkelse, som stirrede ned på mig.

Ved nærmere undersøgelse viste denne sig at være en tegning ved indgangen til en hule, og når man trådte ind i hulen, opdagede man, at denne desuden indeholdt mange bemærkelsesværdige malerier“. På hulens bagudskrånende loft var tegnet en stor skikkelse i rødt og hvidt på sortmalet baggrund.

På den venstre mur i hulen var et maleri, der forestillede en gruppe på fire hoveder med hovedtøj af en dyb klar blå farve. Så

vidt man ved, har blå farve aldrig nogensinde været brugt i malerier af urbeboere andre steder i Australien. Desuden afviger disse tegninger i struktur og udførelse fra enhver kendt urkunst. Nær indgangen til en anden hule var omridset af et menneskeansigt mejslet ind i hård sandsten.

Tre dage senere opdagede Grey endnu et sæt malerier. Det vigtigste er skikkelsen af en mand, målt af Grey til at være 3,2 meter høj

og klædt i en rød dragt. Disse mærkværdige serier af malerier lavet af kunstnere af ukendt oprindelse er endnu enestående blandt gammel kunst i Australien.

Billederne er venligst stillet til rådighed af Statsbiblioteket i Canberra. Walkabout, september 1968.

Materialet er tilsendt os af hr. Peter Mikkelsen og oversat af Magda Søgaard.

VIDENSKAB og RUMFART:

Tilpasningsvanskeligheder med tyngdekraften

— efter 2 måneders vægtløs tilværelse.

Den primære opgave i forbindelse med Skylab 2 missionen var at undersøge hvor godt mennesket var i stand til at leve og arbejde under forholdene i rummet. Men astronauterne Al Bean, Jack Lousma og Owen Garriott havde også en anden vigtig opgave, nemlig at iagttage Jorden.

Efter tilbagekomsten, mens videnskabsmænd tog fat på at vurdere resultaterne fra denne rekordlange tur (859 gange rundt om Jorden i løbet af godt 59 dage), offentliggjorde NASA nogle af astronauternes fotografiske resultater. De betagende jordbilleder varierede fra geologiske fænomener som kratere på snedækkede vulkaner til orkanen Ellen og videre til en usædvanlig formation af hvirvlende skyer kendt som Von Kârmân hvirvlen (opkaldt efter denne aeronautiske pioner). Hvirvlen blev fotograferet over den mexikanske ø Guadalup nær Baja California.

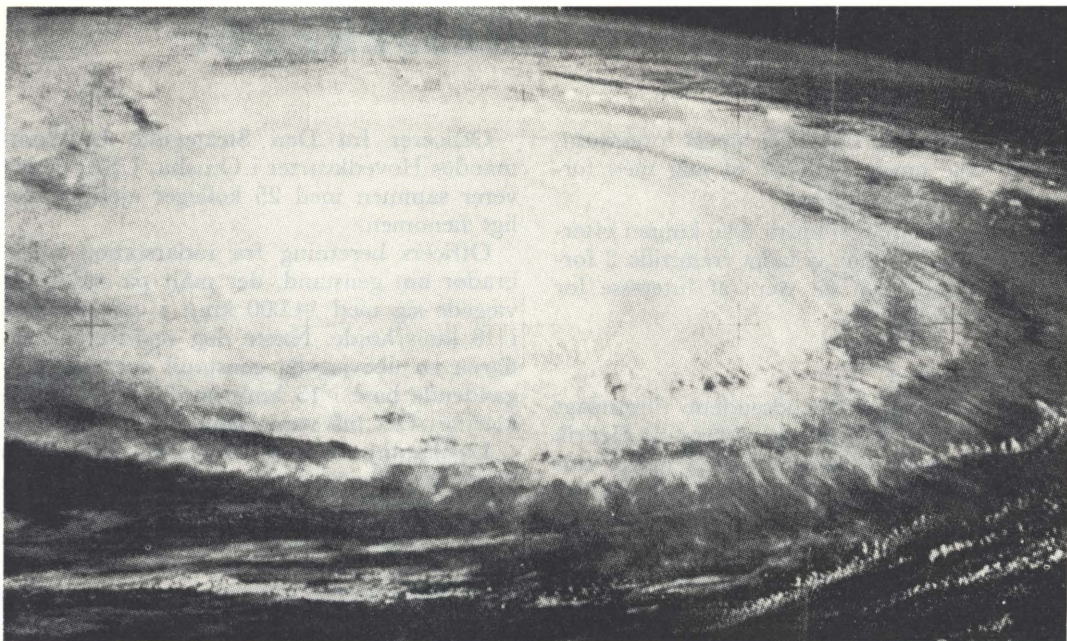
Kun én uge efter at være vendt tilbage til Jorden var astronauterne ved at være faldet tilbage i en normal arbejdsdags rutine i Houston. Lousma og Garriott, begge fysisk robuste, havde genoptaget deres gøremål. Lægerne rapporterede, at alle tre besætningsmedlemmer genvandt deres styrke hurtigere end det første Skylab-hold, måske på grund af et forøget træningsprogram.

I modsætning til astronauterne, var der andre passagerer fra Skylab, der ikke klarede

turen tilbage til Jorden så godt. De små elritser (en fisk), der fødtes ombord i rumstationen, døde efter deres ankomst til Houston. Arabella, den overlevende edderkop, der hurtigt havde mestret kunsten at spinde sit net i det tyngdekraftfri rum, blev fundet død i sit glas af NASA-lægerne.

Igen at skulle tilpasse sig et tyngdefelt var dog ikke altid let. Lousma lod f. eks. ved et uheld en flaske aftershave blive knust mod badeværelsegulvet, da han et øjeblik glemte, at han nu ikke længere kunne lade flasken hænge midt i luften, som han kunne ombord på Skylab, hvor der ingen tyngdekraft var. Garriott havde en endnu mere usædvanlig oplevelse: han mistede balancen den første aften han var hjemme, da hans kone slukkede lyset, fordi de skulle ovenpå og i seng. „Jeg kan ikke stå oprejst, medmindre jeg har en synlig reference“, klagede han. Helen Garriott tændte atter lyset og han genvandt sin balance.

Der var andre reaktioner på den jordiske tyngdekraft. „Jeg har det noget henad det annoncerne skriver om — som var mit blod „træt“,“ sagde Bean ved en pressekonference en uge efter sin tilbagekomst. Svagheden, eller matheden, skyldtes tildels tab af muskelstyrke, hvilket berøvede astronauterne ca. 20 pct. af deres styrke efter deres to måneders vægtløshed. Men NASA-lægerne henførte

også årsagen til en reduktion i produktionen af røde blodlegemer, en produktion, der var faldet med ca. 12 pct. Skønt „rum-anæmi“ allerede blev observeret under de tidlige Gemini-ture, er det stadig en gåde for lægerne.

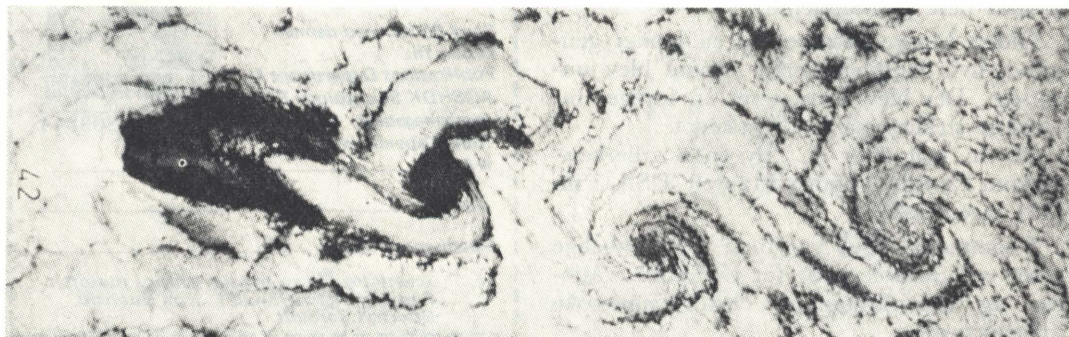
Astronauterne indrømmede, at der havde været psykiske spændinger i Skylab. Bean fortalte, at „lavpunktet“ i deres indbyrdes moral kom tidligt på turen, nemlig da problemerne med Apollo kommandosektionens raketkontrol-system fik dem til at frygte, at flyveturen kunne blive afsluttet før tiden, måske ved hjælp af en redningsmission. Men der var også mindre spændinger mellem dem.

„Vi havde tilbøjelighed til at blive lidt kort for hovedet overfor hinanden“, forklarede Bean. „Det voksede frem i løbet af tre eller fire dage. Så nåede det altid et lille klimax, hvor vi skændtes en smule, og så var det overstået. Det var næsten som et familiemønstre med en kone, tingene sker i perioder“.

EJ, okt. 73/ FLA.

Orkanen Ellen, over Atlanterhavet. Fotograferet i september 1973 fra Skylab rumlaboratoriet. (Øverste billede).

De usædvanlige skyhvirvler over Guadalupeøen. (Nederste billede).

NYT FOR UFO-INTERESSEREDE!

I årenes løb er vi i SUFOI blevet forespurgt, om vi ikke havde lydbånd til salg med forskellige UFO-tildragelser.

Dette ønske har vi hidtil ikke kunnet efterkomme, men nu har vi ladet fremstille 2 forskellige bånd, som vil være af interesse for alle UFO-folk.

UFO-bånd nr. 1

Det første bånd er en udsendelse tilrettelagt af Joachim Jerrik efter manuskript af Henrik Stub. Udsendelsen bygger for en meget stor dels vedkommende på bogen „The UFO Evidence“ udgivet af den amerikanske UFO-organisation NICAP (National Investigations Committee on Aerial Phenomena). Bogen udkom i 1964 og er blevet et af standardopslagsværkerne for UFO-interesserede i hele verden. Derfor er bogen uheldigvis også forlængst udsolgt.

Denne imponerende samling af rapportmateriale og vidnesbyrd om UFO-observationer blev tilsendt alle medlemmer af den amerikanske kongres og blev i sin tid omtalt i mange lande meget positivt som en seriøs indsats fra UFO-forskernes side.

Båndet indeholder mange observationsberetninger m. v., og der skal i det følgende blot redegøres for de vigtigste af disse beretninger, for at give et indtryk af indholdet:

Frank Mannors observation fra „UFO-bølgen“ i USA 1966 støttes af 52 vidner, heriblandt flere politibetjente.

Olden Moore observerede en landet genstand, hvis landingsmærker senere blev undersøgt. Der blev konstateret en forøget radioaktiv stråling på landingsstedet.

På sin jagt efter en „flyvende tallerken“ omkom kaptajn Thomas Mantell, USA, i sin P-51 jagermaskine.

I sommeren 1965 var flere videnskabelige baser ved Sydpolen ude for UFO-observationer og indvirkning på elektromagnetiske måleapparater.

Officerer fra Den Strategiske Luftkommandos Hovedkvarter i Omaha, USA, observerer sammen med 25 kolleger ejendommeligt fænomen.

Officers beretning fra radarstation i Labrador om genstand, der målt på radar bevægede sig med 14.000 km/t i vandret kurs i 18 km's højde. Næste dag registrerede radaren en ubevægelig genstand over den pågældende base i 13 km's højde. Officiel forklaring: Det må være måger!!!

Luftkaptajn William B. Nash's og William Fortenberry's berømte observation fra en DC-4 ved Newport News, USA, 1952.

To franske marineofficerers observation fra Saigon, 1885.

De uforklarlige lysfænomener på Månen i forrige århundrede, bl. a. geometriske mønstre i Plato-krateret. Sådanne fænomener

ANNONCE

SVARENE ER TIL RÅDIGHED NU

Hvis der er mere fremskredne civilisationer, hvad er det så der gør dem mere fremskredne?

Dianetik: En Videnskabs Udvikling af L. Ron Hubbard beskriver det optimale menneskelige sind. Den afslører forhindringerne der spærrer dig ude fra dit eget sinds forbløffende muligheder. Du kan få en større forståelse af dit sind.

KØB DEN NU!

Send 30 Kr. med denne kupon til:

Publikations Department U
AOSHDK Scientology Kirken

Jernbanegade 6, postgirokonto nr. 208844
1608 København V
NAVN: _____

Adresse: _____

Postnummer, By: _____

Scientology® er en anvendt religiøs filosofi.
Copyright © 1973 ved L. Ron Hubbard.
Eftertryk forbudt.

blev også iagttaget af medlemmer af Det Kongelige Astronomiske Selskab i England.

Interview med daværende major Frank Pedersen, tidligere formand for SUFOI og redaktør af UFO-Nyt.

En snak om liv i universet slutter dette bånd, der varer i alt 50 minutter.

UFO-bånd nr. 2

Ikke mange UFO-observationer har herhjemme i de senere år fået så megen omtale som overpolitibetjent Evald Hansen Maarup's observation fra 13. august 1970.

Som bekendt kom han kørende i sin patruljevogn, da han blev blændet af et skarpt lys, samtidig med at al strøm forlod vognen. Meget kort fortalt observerede han, hvorledes en skarpt afgrænset lyskegle blev hævet op i en mørk genstand, der hang over vognen. Da lyskeglen var forsvundet, fløj objektet bort med stor hastighed og strømmen vendte tilbage på vognen. Maarup nåede under observationen at tage 3 fotos med vognens automatiske fotoapparat, ligesom han fotograferede vejen oplyst af bilens lygter, da genstanden var forsvundet.

På båndet hører man i et interview overpolitibetjent Evald Hansen Maarup selv fortælle om sin hændelse nogle få dage efter, at begivenheden havde fundet sted.

Inden Maarups beretning er der gadeinterviews, hvor man har stoppet tilfældige mennesker, for at høre om deres syn på fænomenet UFO'er.

Men hvordan ser man på „flyvende tallerkener“ i Flyvertaktisk Kommando i Karup? Major B. Helldén interviewes om dette spørgsmål og kommer med nogle generelle betragtninger om UFO-observationers behandling indenfor det danske forsvar.

Også Forsvarets Forskningsråd har man besøgt, hvor spørgsmål om UFO-observationer over Danmark besvares af civilingeniør Fabricius.

UFO-forskerne anskuer normalt disse observationer fra en lidt anden synsvinkel. Herom fortæller SUFOI's formand og daglige leder af SUFOI's Rapportcentral, Erling Jensen.

Hvad siger forskellige kendte mennesker om „flyvende tallerkener“. Båndet bringer et lille klip fra en ældre optagelse, hvor man hører Simon Spies, John Price, Cleo og Erhardt Jacobsen svare på dette spørgsmål.

SUFOI's formand, Erling Jensen, får ordet igen. Denne gang i et ret langt interview, der senere kommenteres af magister Asger Lundbak.

Fra en „Lexicon“-udsendelse bringes cand. scient. Henrik Stub i en redegørelse om UFO'er.

I et kort klip høres den britiske luftmarskal, Lord Dowding, udtale sig om sit syn på UFO-fænomenerne.

Efter alle disse udtalelser og diskussioner omkring UFO'erne, lader vi overpolitibetjenten runde båndet af med endnu en udtalelse om sin kendte oplevelse, der ligesom bringer os tilbage til årsagen til hele debatten, nemlig UFO-observationerne. Dette bånd varer ca. 55 minutter.

Med de foreliggende bånd er der opfyldt et af de ønsker, som en del af læserne gennem tiden har givet udtryk for. Indholdet er så afgjort af en sådan karakter, at det med udbytte kan anvendes som debatoplæg f. eks. i skoleklasser, diskussionsgrupper m. v.

For at tilgodese alle ønsker er begge bånd fremstillet både som almindelig spolebånd og som kassettebånd.

Spolebåndene er indspillet i hastigheden 9,5 cm/sek. (3¼ tomme) 2 spor (½-spor) på en 11 cm spole. Begge båndtyper er indspillet i mono.

Med hvert bånd følger et tekstark, der redegør for båndets indhold. På denne måde har man en oversigt, som vil lette arbejdet, hvis man af en eller anden grund ønsker at anvende specielle afsnit af båndet, f. eks. som debatoplæg.

Båndene kan fås tilsendt ved at indbetale kr. 20,00 pr. stk. til: Postgiro 11 77 25, SUFOI, Oxford Allé 3 A, 2300 København S.

Giroalonen bedes venligst mærket med bånd nr. 1 og/eller 2 samt om man ønsker spole- eller kassettebånd leveret. OH

Dick Cavett show om UFO- problemet

De fleste danske TV-seere kender Dick Cavett's shows, hvor personer (– og absolut kun sådanne, der er „oppe i tiden“ som Peter Ustinov, Fred Astaire, „Den amerikanske Familie“ m. fl.) får stillet mere eller mindre nærgående spørgsmål af den yderst professionelle interviewer.

Fredag d. 2. november 1973 bragte TV-selskabet ABC i USA et Dick Cavett show om UFO'er. Åbenbart inspireret af efterårets observations-bølge havde Cavett inviteret astronauten McDivitt, Charles Hickson fra Pascagoula-tilfældet (se side 5), kaptajn Coyne fra helikopter-jagten (se side 8) og dr. J. Allen Hynek. Under udsendelsen blev også vist en del UFO-fotos. Den amerikanske UFO-organisation APRO havde bl. a. udlånt en serie farvefotos fra Yungay, Peru, fra 1967, og en to år gammel serie fra Tyskland, ligeledes i farver. Disse blev valgt, fordi UFO'erne på begge serier ser ud til at være af nøjagtig samme type. (Vi vil forsøge at få billederne frem til et senere nummer af UFO-NYT.

Kære Danmarks Radio! Var det ikke en idé at vedervæge også de danske seere med lige netop DETTE Dick Cavett show? Vi vil meget gerne træde til med støtte – selv om den desværre kun kan blive moralsk!
LOKj.